

BİNBİR ROMAN

Cilt: 5 - Sayı: 119 - 25 Kuruş

23 - Ağustos - Çarşamba - 1950

ARADIĞIM KADIN

BU SIRADA NAHOŞ
BİR SÜRPRİZLE KAR-
ŞILAŞTI.

27/

YİNE Mİ
SİZ?

NE ÇARE.. KADER
BİZDEN DAHA KUV-
VETLİ..

MAALESEF
YİNE BEN..

İŞİ KADERE YÜKLEMİYİNİZ.
BENİ TAKİP ETTİĞİNİZ AN-
LAŞILIYOR. FAKAT NİSE GE-
LECEĞİNİ NE BİLDİNİZ? BEN
BİLE BİLE MİYORDUM..

BU SİHİRBAZLI-
ĞIMI SİZE BİR
BAŞKA SEFER
ANLATIRIM. MAT-
MAZEL MATİLDE..

ADIMI DA
BİLİYOR.
SUNUZ..

BUNU ÖĞRENMEK ÇOK
KOLAY OLDU. SANRE-
MODA AYNI OTELDE
DEĞİL MİYDİK. BENİM
ADIM MARSEL. FRANSTZIM
İNATÇILIĞIM
MESHURDUR

GÖK KOMİK
ADAMSINIZ.
DEVAM EDİ-
NİZ..

ARKADAŞLIĞINIZI
ELDE EDİNCEYE
KADAR PEŞİNİZİ Bİ-
RAKMIYACAM..

MATİLDE ACI ACI GÜLDÜ.

BEN ER-
KEKLERİN
ARKADAŞLI-
ĞINDAN HOŞ
LANMAM

BU BİR HAYAL
KIRIKLIĞINA DE-
LÂLET EDER.
SİZ ÇOK İZTİRAP
GEKİYORSUNUZ.

BUNU, SİZİ İLK GÖRDÜĞÜM
ZAMAN ANLAMIŞTİM. BİZ BİR
BİRİMİZ İÇİN YARATILMIŞIZ.

BAKIYORUM. BOŞ
SÖZLERİ PEK
SEVİYORSUNUZ.

MATİLDE DÖNDÜ
YÜRÜDÜ.

BİR İZTİRAP SER-
SERİSİ.. BENİM
GİBİ..

119/

ERTESİ GÜN HEMEN DÖNECEĞİNİ SÖYLEDİ
VE MARSİLYAYA HAREKET ETTİ. TRENDİ VAR
GÜNAYDIN MAT. ALLAHIM MARSİL. SELİ BÖRDÜ.
MAZEL MATİLDE YADA DA PEŞİNİ
BIRAKMIYACAK..

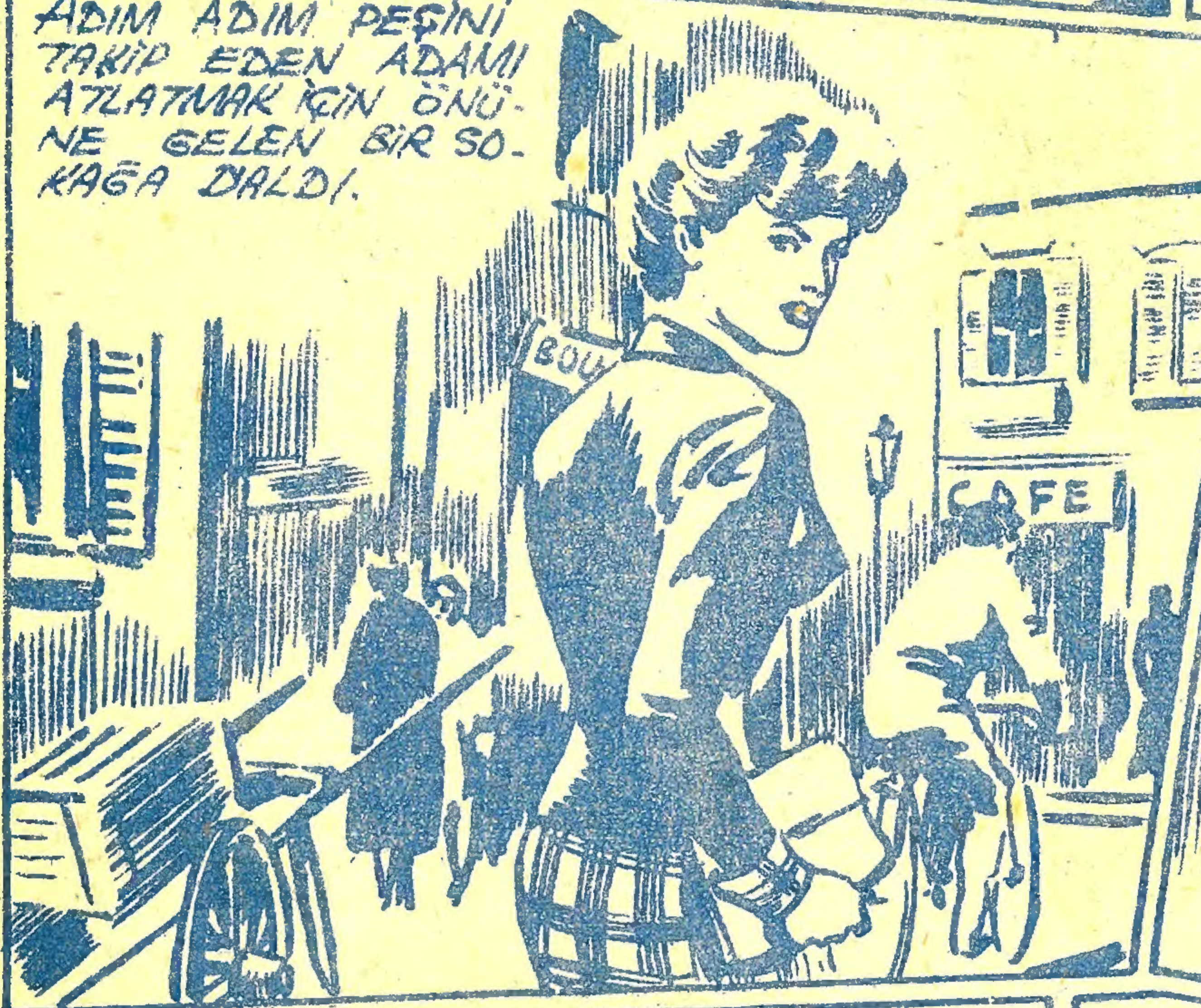

MARSİLYAYA İNER İNMEZ UZAKLAŞTI. LİMAN
DA BİR TUR YAPTI. İSTİHBARAT BÜROSU
NU ARARKEN ARKASINDA TANIDIĞI BİR SES
DUYDU!

GÜZEL MATİL. RICA EDERİM BENİ
DE SİZE YAR. YALNIZ BIRAKINIZ
DİMDA BULU. NABİLİR Mİ.
YIM? MAR. SİLYAYI BİLİ.
RİM..

ADIM ADIM PEŞİNİ
TAKIP EDEN ADAMI
ATLATMAK İÇİN ÖNÜ
NE GELEN BİR SO-
KAĞA DALDI.

BİRKAÇ SAAT SONRA ÖĞRETMENLİK İŞİ
TEDİĞİ BİR ENSTİTÜDEN ÇIKARKEN Yİ-
NE MARSEL'İ GÖRDÜ.

YİNE BİR SOKAĞA
DALDI. KARŞISINA
BAĞIRAN BİR SÜRÜ
ÇOCUK ÇIKTI. "NİNE"
DİYE KENDİSİNE DOĞ-
RU KOŞTUKLARINI
GÖRDÜ.

NİNE
NİNE..

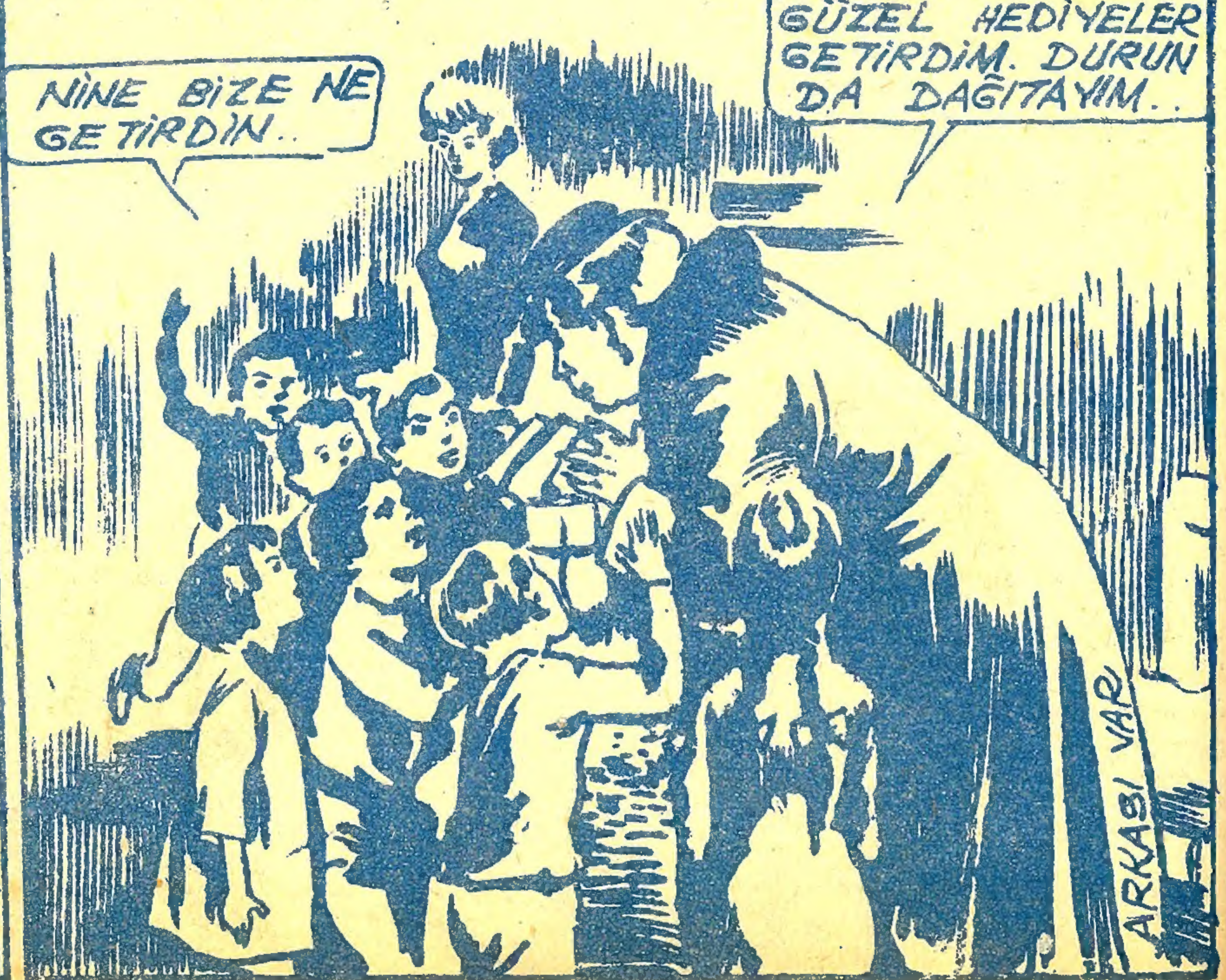
NİHAİYET
GELDİ..

ÇOCUKLAR
MATİLDE'NİN ARKA-
SINDAN GELEN BİR İHTİYAR
KADINA KOŞTULAR.

NİNE BİZE NE
GETİRDİN..

AİPİNİZE
GÜZEL HEDİYELER
GETİRDİM. DURUN
DA DAĞITAYIM..

Garip Şeyler

★ Bir İngiliz muharririnin yazmış olduğu eserin Japonca-ya tercümesi mevzuu bahisti. Bir müddet sonra muharrir Tokyo'lu bir tâbiden şu mektubu aldı:

«Eserinizi tarif edilmez bir zevk duyarak okuduk. Cedlerimizin mukaddes hâtırası üzerine yemin ederiz ki bu derece kuvvetle kaleme alınmış bir şaheseri okumak şimdiye kadar bizlere nasip olmamıştı. Bunu neşretmek bizim için büyük bir şeref olacaktı. Ancak dediğimizi yaparsak İmparator hazretleri bunu miyar olarak kabul edecek ve bir daha kıymetsiz eserler neşretmemize müsaade etmiyecek. Halbuki bizim geçimimiz devamlı neşriyata bağlıdır ve sizinkine benzer bir eser daha bulmak ta imkânsızdır.

«Bu sebepten eserinizi tercüme ettirip kitap haline getirmemiz imkânsız hale geliyor. Gelecek nesillerin bu hareketimizi lânetle anacağından şüphemiz yok, ama ne yapalım ki elimizden başka bir şey gelmiyor. Saygılarımızla...»

İade edilen bir eserin beraberinde olsa bile böyle bir mektup almak hangi muharririn hoşuna gitmez.

★ Rus astronomlarından Tikhov'un da aralarına karıştığı nebatat âlimlerinden müteşekkil bir topluluk Altar dağının tepesinde, Merih yıldızının üzerinde yetişenlere benzeyen birtakım nebatlar yetiştirmektedir. Tikhov'a göre Merih'te bulunan nebatların hepsi mavi renktedir. Malûm olduğu üzere Merih'teki ufağ atmosfer tabakası, nebatat için zararlı olan ultraviyole şuaaları tam mânasiyle durdurmamaktadır. Bu sebepten nebatlar tabii olarak, ultra-viyolenden az müteessir olan mavi renktedirler.

ERKEN GELEN KIZ

Nakleden: N. YEĞİNOBALI

«Belki de bu iş için münasip değildiler..»

— «Belki de... belki de bu iş için münasip değildiler.»

Kız ciddi ciddi başını salladı :

— «Hakkınız var. Patronunuzun istediği iş için herhalde münasip değildiler ki fazla kalamadılar.»

Bir an eteğinin kıvrımını düzelterek sustu. Sonra o şahane mavi gözleri gene yüzüme kaldırdı :

— «Mr. Pilkington'un bir kurt olduğunu biliyorum,» dedi. «Ama bana da sataşmağa kalkarsa ona vereceğim dersi bilirim ben.»

Ben, «Herhalde size mubalâğa etmiş olacaklar,» diye itirazda bulundum. «Pek de okadar fena bir adam değildir.»

— «Sizin patronunuz, tabii. Onu müdafaa edersiniz.» Konuşurken bana doğru büsbütün iğilmişti. Esansının kokusuna bu sefer dayanamadım. O mavi gözlerinin içine baygın baygın baktım ve yutkunarak,

— «Misis Gregson,» dedim. «Beni yanlış anlamayın ama, bu akşam bir yere sözünüz var mı? Eğer yoksa...»

Tam o sırada dış ofisteki kâtip nefes nefese geldi. Benim kendi masasında oturduğumu görünce hayretle duraladı. Sonra,

— «Affedersiniz, geç kaldım, Mr Pilkington,» dedi.

Saat dokuzdu. Kapı açıldı ve içeriye sehhar bir mahlûk girdi. Biraz tereddüt ederek durdu. Serapa cazibe ve şirinlikti. Ben o sırada dışarıki ofiste otuyordum. Selâm mahiyetinde kravatımı düzelterek gülümsedim. Kızın mavi gözleri arkadaki, üzerinde H. PİL-KİNGTON - HUSUSÎ yazılı kapağı dikilmişti. Fısıldıyarak,

— «Mr. Pilkington odalarındalar mı?» diye sordu.

Ben de nedense fısıldıyarak, «Hayır, şimdilik orada değil,» diye cevap verdim.

Kız oturduğum masanın öbür tarafındaki sandalyeye ilişti ve bana bakarak gülümsedi. Bu gülümseyiş mi, yoksa odaya yayılan nefis esans kokusu mu başımı döndürdü bilmiyorum. O,

— «Söyleyin bana,» dedi. «Neye benziyor Mr. Pilkington?» Sonra bana içini dökmeye karar verdi : «Ben Mavis Gregson'um. Patronunuzun bir sekretere ihtiyacı varmış da onun için geldim. Ama... yalnız... öyle şeyler duydum ki!»

Ben kısık bir sesle, «Öyle mi?» dedim, «Nasıl şeyler?»

Kız yan yan bana baktı :

— Phyllis Hargreaves burada çalıştı, değil mi?»

— «O sarışın mı?»

— «Evet, o sarışın.»

Hafifçe öksürdüm. İhtiyatla cevap

verdim :

— «Evet. Zannedersem bir müddet burada çalıştı.»

— «İki gün. Tam iki gün!»

— «Her halde daha iyi bir iş bulmuştur!»

— «Öyle mi dersiniz?» Biraz daha iğildi: «Sonra Dorothy Holmes da vardı.»

Ben, «Onun da fazla kalmadığını zannediyorum,» diye itiraf ettim. O,

— «Üç gün!» dedi. «Tam üç gün kalmış!»

Gene öksürdüm. Konuşma hiç de hoş olmıyan bir mecraya dökülüyordu. Ama kız hiç o fikirde değildi.

— «Jean Mabbs vardı,» diyordu. «Sonra Stella Bates, Pauline Rice. Hepsi de aradan bir hafta geçmeden çıktılar.»

BİNBİR ROMAN

Her hafta Çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası
ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. No: 36 - İstanbul
ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira
SAHİBİ: TAHSİN DEMİRAY - Yazı işlerini fiilen idare eden:
CELAL DEMİRAY - Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Aşk ve Macera Romanı: 24

Kristin:

— Dolabın kapağı mı gıcırdıyor yoksa sen şarkı mı söylüyorsun?

Diye sordu.

— Ayıp sana... Kendi kendime şarkı söylüyorum görmüyor musun?

— Belki iyi ama bizim ailede musikişinas da vardır. İhtimal Aristokrat cedlerimizden biri musikişinastır.

— Ha Aristokrat dedin de aklıma geldi. Geçende Teddi ile Lordlar hakkında konuşmuştuk.

— Bu konuştuklarınızı da Ronni'ye söyledin mi idi?

— Evet söylemiştim... Teddi evvelâ güldü ve herkesin ailesinde en aşağı bir lord çıkabileceğini söyledi. Nihayet bana dedi ki... Ama gülmiyeceksin ha!..

— Yemin ederim gülmiyeceğim!

— Ben herkese yüksekte bakıyormuşum. Onun için damarlarım mavi renkte bir kan dolaşması ihtimali kuvvetliymiş... Teddi aptal çocuk değildir. Babasının koskocaman bir çiftliği var. Kendisini buraya niçin göndermişler biliyor musun?

Kristin hiç cevap vermedi.

Evi sözüne devam ederek:

— Buraya kız bulmak için göndermişler... Tuhaf değil mi? Sonra o benim bildiğim gibi halasının yanında oturmuyormuş. Tesadüfen onun Karlton'da birinci sınıf bir otele oturmakta olduğunu öğrendim.

Kristin sordu:

— Niçin onunla evlenmiyorsun?

Evi içini çekerek:

— İmkânsız; zira ben Ronni'yi seviyorum. Sonra ben... Ben... Her ne ise insan verdiği sözü tutmak mecburiyetindedir. Ben de Ronni'ye söz verdim, onu tutacağım. Ha, ne diyordum? Teddi'nin babası oğluna çok güzel bir ev yaptırıyor. Çiftliklerinde yaptırdığı bu evden bakılınca üzerlerinden yaz kış kar eksik olmıyan dağlar görünüyormuş. Sonra bu Aristokrat ailenin çocuğu olan Teddi kışın hava çok soğuk olduğu takdirde çiftliğinden kalkıp çok sıcak olan Vancouver'deki evine gidiyor ve oradaki portakal ağaçlarının altında yaşıyormuş... Aristokrat bir aileden olmak ne kadar iyi şey değil mi?..

Evi hasretle elini çekti. Kristin ise aldığı bu yeni haberlere pek memnundu.

XLİ

Ertesi gün Evi işine gitmeğe hazırlandığı sırada annesine postadan bir mektup geldi.

Bayan Kolebruk şaşırarak:

— Benim için mi? Bana kim mektup yazabilir acaba?

Diye hayret etti. Evvelâ zarfı, üzerindeki el yazısını ve posta damgasını tetkik ettikten sonra mektubu açtı.

— Tuhaf şey bu Kennet ve John kimdir acaba? diye sordu.

Evi:

— Naytbric'de yazıhanesi olan bir ev tellâlidir. Ne yazıyor anne? diye cevap verdi.

Bayan Kolebruk mektubu okuyarak:

«Bir müşterimizin arzusu üzerine size şu mektubu yazıyoruz: Sizin için uygun olduğunu zannettiğimiz bu teklifi yapmamıza müsaadenizi rica ederiz. Yukarıda zikrettiğimiz müşterimiz, sayfiyedeki

köşkü için evi idare edecek bir kadın istemektedir. Kendisi Dr. Mervil'den, kızlarınızdan birinin bu işi yapacak kabiliyette olduğunu öğrenmiş, siz de kızınıza refakat edebilirsiniz. Bunda hiçbir mahzur yoktur. Bu köşte hepsi de İngilizce konuşan üç tane hizmetçi vardır. Zannımıza göre bu rahat bir iştir. Müşterimiz köşkün etrafındaki güzel bir parktan da istifade edebileceğinizi ilâve etmektedir. Şimdi köşte yalnız hizmetçiler oturduğundan vazifeniz onlara nezaret etmekten ibaret olacaktır.»

Mektubun sonunda bu iş için yüksek maaş verileceği de ilâve edilmekte idi.

Bayan Kolebruk şaşkın şaşkın kendisine bakan Evi'yi gözlüğünün üzerinden süzdü.

— Anne, ne iyi değil mi! Yalnız öbür tarafta da bir şeyler var. Onu oku...

Annese: «Tuhaf şey bu Kennet ve John da kimdir acaba?» diye sordu.

Bayan Kolebruk mektubun öbür sahifesini çevirerek okumağa devam etti:

«Diğer kızınız da size refakat edebilir.»

Evi bu memnuniyet verici havadisini vermek üzere yukarıya ablasına koştu. Zira yalnız başına yaşamak istemiyordu. Fakat annesi ve ablasıyla beraber gitmeğe hazırdı.

XLII

Evi işine gittiği vakit orada kendisine gelmiş bir mektupla karşılaşacağını hiç te ümit etmemişti. Zira evvelâ Ronni'nin evlerini ziyaretinden sonra bu mektubu yazdığını tahmin etmiş ve sonradan da yazıhaneye geldiğini, kendisini kişede bulamayınca eve dönerek bu mektubu yazdığını tahmin etmişti.

Her şeye rağmen Ronni'ye karşı olan sevgisi kat'iyen eksilmemişti. İstikbali hakkında Ronni'nin anlattığı plânları sık sık düşünürdü. Ronni, evlenmeleri hakkında da uzun uzun görüşmüştü. Kızcağız, onun bu hususta bazı tuhaf teklif-

lerini unutmak için bile büyük bir gayret sarfetmişti. Ona söz vermişti ve bu sözü geri alması alçaklıktı. Onu seviyordu; fakat aşkını saklamağı da çok iyi bilirdi. Bir ara Ronni'yi unutmağı tecrübe etmek istedi; fakat bu da mümkün olamadı.

Oğle vakti yemeğe çıkmıştı. Yolunda Ronni'yi gördü; fakat Ronni, büyük bir otomobil ile Evi'nin yanından geçtiği halde onu görmemişti. Evi bundan dolayı biraz da sevinmişti. Yemekten sonra tekrar vazifesine geldiği zaman bütün gün zihni bu mesele ile meşgul oldu ve tabii olarak akşamleyin kasada hesabı tutmadı.

Fakat tuhaf olan cihet şu idi. Evi onu görüp te baktığı zaman Ronni de onu görmüş, fakat tanıyamamıştı; acaba dalgın mıydı? Neden olduğunu kendisi de bilmediği halde sevmediği bir yere kahvaltı yapmağa gidiyordu.

Vinaldi sık bir lokanta olmakla beraber Ronni'nin nedense hoşlanmadığı bir yer idi. Fakat biriyle orada randevusu vardı. Daha doğrusu ona randevuyu orada vermişler ve o da buna itiraz edememişti. İstemiyerek merdivenleri çıktı ve koridordan yemek salonuna girdi.

Ronni'ye randevu veren henüz gelmemişti. Halbuki sözleştikleri saat geçeli çok olmuştu. Bir masaya oturarak kendisine kahvaltı ısmarladı. Yemeğini bitirip parasını vermişti. Bu sırada pencerenin kenarında masalardan birinde iki tanıdığı gözüne ilişti. Sir Con Maks-ton'un daveti üzerine masalarına doğru tereddüt ederek ilerlerken Dr. Mervil:

— Geliniz Ronni, beraber oturalım. Yemeği yalnız mı yediniz? Tabii her zaman böyle şey olmaz değil mi? dedi.

Ronni:

— Bir tanıdıkla randevum vardı. Fakat beni atlattı dedi. Doktor güldü.

Makston:

— Hakikaten böyle bir hareketi kadınlara yakıştıramam! dedi.

Ronni:

— Hayır, hayır gelecek olan kadın değil, erkekti.

Diye tashihe uğraşmasına rağmen buna her ikisi de inanmadılar.

Sir Con:

— Ronni belki bize yardım edebilirsiniz. Size bir şey sormak istiyorum. Step'in kurduğu şirketi hatırladınız değil mi? dediği sırada doktor söze karışarak:

— Bu hususu Ronni'ye sormakta hiçbir faide olacağını zannetmiyorum dedi.

Ronni çekinerek:

— Bu şirketin nasıl kurulduğunu pek iyi hatırlıyamıyorum diye cevap verdi.

— Bu şirketin kurulması için Step'in evinde yaptığımız bir toplantıda şirketin nizamname taslağını hazırladığımızı hatırlarsınız değil mi?

Ronni başıyla tasdik etti.

Mervil:

— Con gitmeden evvel Ronni'ye hemen söylemeliyiz. Bu şirketin nizamname taslağı arzuya hiç te muvafık bir şekilde tanzim edilmiş. Yani bu nizamname taslağı mucibince piyasaya çıkarılmaması icabeden hisse senetlerinden bir kısmı bize verilmiştir. Halbuki ben de esas nizamname hükümlerinden nihayet bir dereceye kadar mesulüm. Step evvelce bana bu nizam-

nameyi bastırılmak üzere vermişti. Bunu Ronni'nin de hatırlıyacağını tahmin ediyorum.

Ronni susuyordu.

Sir Con devam ederek:

— Ne demek istediğimi anlıyorsunuz; işin ne kadar nazik olduğunu da takdir edersiniz değil mi? Şayet bu vaziyetten Müddeium-milik haberdar olursa herhalde hakkımızda hayırlı olmaz. Bu itibarla tedbir almamız icap eder, dedi.

Ronni cevap verdi:

— Bu meseleyi tamamen hatırlıyamıyorum. Ben bu şirketin reisi olmadığım için bu işin teferruatıyla meşgul olmadım. Yalnız Step'in bir nizamname taslağı göstererek onu okuduğunu hatırlar gibi oluyorum.

— Acaba bu nizamname taslağında (Woodside - Tamir atölyeleri) hakkında da bir kayıt var mı idi? Sonra bu atölyeler muayyen kimselerin malı olarak mı, yoksa şirketin kiralanmış bir gelir mem-bai olarak mı gösterilmişti. Bu cihetleri hatırlıyabilir misiniz?

(Arkası 14. sayfada)

NAT PINKERTON

BİLMİYORUM DOKTOR
BELKİ SMİT BELKİ KA-
RISI.. BELKİ DE DEDEK-
TİF.. BEN SİLÂH SESİ
DUYDUM.

KİM
YARA-
LAN-
MIŞ..

47

KOCANIZ AĞIR YARA-
LI. CAN KUR-
TARAN ÇA-
ĞIRACAĞIM.
SİZ DE
HASTANEYE
GELECEK
MİSİNİZ?

TABİİ
DOKTOR.

DÜŞMANLA TEK BAŞINA SAVAŞTIN,
BOBO... BU DA NE ? SEN DE YARA-
LISIN.. AMA SESİNİ Bİ-
LE ÇIKARMADIN..

MAMAFİH YARAN AĞIR DEĞİL
KURŞUN SADECE SIYIRMIŞ
GEÇMİŞ.. İSTE
TAMAM..

HOŞÇA KAL BOBO..
BİR RANDEVUM
VARDI. GEÇ KALDIM.
ARTIK HER
ŞEY SANA
EMANET.. BİR
YERE AYRIL-
MA.. ŞAHİT
OLACAKSIN.

BU SIRADA BALİNA TİYATROSUNDA
ÜÇÜNCÜ PERDE
BAŞLADI. NAT HÂLÂ
YOK.. HAYDİ BANA
ALDIRMIYOR AMA
BU SEHHAH ESME-
RİN TEMSİLİNİ
NASIL KAÇI-
RIYOR?

BRAVO
BRAVO

BESBELLİ SEYİRCİLERİ MES-
TETMİŞ.. BU ALKIŞ SESLERİ
ONU NE SEVİN-
DİR KİMBİLİR?
AMA BU GECE
OLANLARI SÖY-
LESEM DAHA
GÖK SEVİNİR

VALLAHİ
PEK FEV-
KALADE-
İDİNİZ

SAHİ ÖYLE.. NEYORK.
LU MÜNEKKİTLER BİLE
BEĞEN-
DİLER

TEŞEKKÜR
EDERİM ÇO-
CUKLAR SİZ
DE İYİ DİN-
DİNİZ.

ESKİ BİR
HAYRANINIZ
SİZİ TEB-
RİK E-
DİYOR

SANA BİR MÜJDEM VAR PA-
GAN.. GONT ARTIK SANA
ŞANTAJ YAPAMIYACAK.. ONUN
ÖLDÜĞÜNÜ ZANNEDİYORUM.

ANLAT NAT.. ME-
RAKTA BIRAK
MA..

BU GECE KAS-
VET BURNUN
DA..

AFFEDER-
SİNİZ ŞERİF
SİZİ GÖRMÜK
İSTİYOR
MR. NAT..

ARKASI VAR

MEKTUP

Nakleden: S. DEMİRCİ

Louise, zeki, cilveli, oldukça kalabalık çeneli bir âfetti ve her gittiği yerde konuşmaların sıklet merkezini teşkil etmekte gecikmezdi. Tuhaf bir tesadüf eseri olarak birgün Martin de bu yeni güneşin seyyarelerinin arasına katıldı ve onun cazibesine öyle bir kapılış kapıldı ki herkes hayret etti.

Martin, yalnız kaldığı zamanlar hep Louise gibi, havai meşrep ve şeytan kadar akıllı bir kadınla evlenmenin ona, günün birinde Margareti aratacağını düşünüyor, fakat medense arkadaşları Louise'i ondan kıskanıp duruyorlardı.

Eğer öyle bir şey olursa hepsi de mutlaka havretten büyümüş gözlerle: «Ne! diye haykıracaklardı. Bu harikulâde kadın Martin'le evlenmiş ha! Aman Allahım, inanılacak şey değil!» Martin de kendi kendine, saadetinin, arkadaşlarının kıskançlığından çok daha mühim olduğunu yüzlerce defa tekrarladığı halde içinin sesine yenildi ve Margaret'i bir kenara bırakarak Louise'in en hararetli pervanesi olmakta devam etti. Fakat ara sıra eski göz ağrısının hatırını sormayı da ihmal etmiyordu tabii...

İşte o gün de, Margaret'in odasında kızın sokaktan dönmelerini beklerken canı sıkılıp ortalığı karıştırmaya başlamış ve Laddy'den gelen mektubu eline geçirerek birdenbire tuhaflaşıvermişti.

Derken Margaret içeri girdi, yumuşak ve ılık elini Martin'e uzattı. Martin de onu tanıdığından beri ilk defa olarak bu ince ve biçimli parmakları dudaklarına götürmek arzusu ile kıvrandı

Kızın düşüncelerini saklamak marifetini bilmiyen gözleri, şaşkın pırıltılarla doldular. Kadınların aşırı dürüstlüğü, erkekleri rahatsız eder âdeti. Bir kadın asla yalan söylememeli, fakat arası herkesten sakladığı bir takım sırları varmış gibi esrarengiz tavırlar takınmalıdır. Martin de oğün, Margaret'in pürüzsüz temizliğinin ardında bazı sırlar sezer olmuş Laddy ile arasında bir şeyler olduğu halde hâlâ masum rolü oynadığı zehabına kapılarak sevinmişti. Çünkü; Eğer erkek, kadının kendisini aldattığını iş isten geçtikten sonra öğrenirse hissimından kaçınılmaz, fakat bunu hemen anlarsa kadını çok sevimli ve cana yakın bulmaya başlar, hattâ ona yeniden âşık bile olur...

Martin de mesleği icabı bunları bilirdi ve buna rağmen Margaret hakkındaki hisleri birdenbire canlanıvermişti. Bu saffet nümunesinin koketliğine hayran oluyordu âdeti. İlk defa olarak kızın basit konuşmasını çekici buldu. Ev kadınlığı maskesinin gerisinde fettanlık da gizlenebiliyordu demek ki. Ve şimdi artık Laddy'nin ona ilanı aşk etmesinin sebeplerini iyice anlıyordu.

Bu lâtif mahlûku ihmal ettiği için kendini hiç affetmeyecekti. Halbuki bir iki hafta önce harekete geçseydi, şimdi Margaret'i kazanmış ve Laddy gibi çetin bir rakiple uğraşmak külfetinden de kurtulmuş olacaktı. Zira Laddy hem ondan daha yakışıklı, hem de daha hoşsohbeti. Nihayet kararını verdi. Margaret'i elde etmek için icabederse ve her neye malolursa olsun, hiçbir fedakârlık

(Arkası 14. sayfada)

Gözyaşları, tebessümlerine karışarak kollarını adamın boynuna doladı.. ve öyle de yaptı.

Martin, tasavvurlarına yepyeni bir istikamet verecek olan mektubu Margaret'in çekmecesinde bulunca, hakkı olmadığını bile bile onu okumaktan kendini alamadı. Mektup şöyledi:

«Sevgilim! Ölesiye seven bir adamın size bu şekilde hitap etmesini hoş görün. Bütün ümitlerini ağzınızdan çıkan kelimelere, bütün hayallerini bakışlarınızın mânasına bağlayan bir zavallıdan bu lütfu esirgemeyin ve beni bu mahvedici kararsızlıktan kurtarın artık. Hakkımda düşündüklerinizi, her ne olursa olsun, bana söyleyin ve ben de onlardan, ya hayatın bütün hazzını içeyim ve yahut da ölü gibi yaşamamın ne demek olduğunu öğreneyim. Eğer isterseniz her zaman sizin olacak olan, Laddy.»

Martin'in ilk dikkatini çeken şey, mektubun enteresan ifadesi oldu. Zaten, meşhur muharrir Martin de dahil olmak üzere herkes Laddy'nin güzel yazılmış bir şiirde yerinde kullanılmamış kelimelerden nefret ettiği kadar, çılgınca tapan, bir düzgün konuşma meraklısı olduğunu bilirdi.

Fakat Martin onun Margaret'e hislerini böyle bir mektupla anlatmasını da tuhaf bulmuştu. Zira Margaret, alâka toplayacak bütün üstün hususiyetlerden mahrum, sapsade ve tertemiz bir kızcağızdı. Bu yüzden de, her ev kadınına kolay kolay nasip olmayacak meziyetlerini ve sakın görünüşünün altında gizli ateşli ruhunu öğrenmek için onu ancak çok yakından tanımak lâzımdı. Ve Martin bunları anladıktan sonra kızı okadar çok beğenmişti ki, Margaret'e evlenme teklifinde bulunmasına, tanıdıkları, birgün meselesi nazarıyla bakıyorlardı.

Fakat tam o sırada Louise ortaya çıkarak işleri altüst ediverdi.

Dalavere

Nakleden: Leylâ BEKEM

Güzel bir bahar günüydü. Tom Drews dükkânını kapayıp parka doğru yürümeye başladı. Böyle güzel bir havada çalışmasına, tezgâhının arkasında durup müşterilere kahve çay satmasına imkân yoktu. Kuşların cıvıltılarını duyunca dayanamayıp kendisini dışarı atmıştı. Böyle ağır ağır, sallana sallana yürürken 'Ona belki de bugün yine rastlarım' diye düşünüyor, kalbi sevinç ve heyecanla çarpıyordu. İçinden 'Dün yanımdan geçerken bana gülümsedi bugün belki de..' İşte karıdan geliyordu. Bir Hint rakkasesi kadar âhenkli bir yürüyüşü, omuzlarına kadar inen başak renkli dalgah saçları, şirin bir yüzü vardı. Tom 'Acaba ne yapsam?' diye düşünürken genç kadın yanına yaklaştı ve Tom'un şaşkınlığına görmemezlikten gelerek, gayet tabii bir hareketle, kırk yıllık ahbabıymış gibi koluna girdi.

— Sana rastladığıma ne sevin-dim bilsen. Diye fışıldadı.

Zavallı Tom büsbütün şaşır-dı. Genç kadın ise bundan istifade ederek mütemadiyen konuşuyordu.

— Sakın beni yanlış anlama. Fakat sen iyi kalpli bir gence benziyorsun. Bana yardım edebilirsin. Çok müşkül bir durumdayım. Gel böyle kolkola biraz gezelim. Yalnız öyle put gibi de durma. Biraz konuş bir şeyler anlat. Kendimize sıkı sıkı arkadaşımız süsü vermeliyiz. Sana her şeyi daha sonra izah edeceğim.

Tom kolundaki bu güzel kadınla ıftihar duyuyor, kendini herkesten üstün ve kuvvetli hissediyordu.

Bir müddet böyle kolkola sessiz yürüdüler. Sonra genç kadın Tom'a biraz daha yaklaşıp,

— Takip ediliyorum dedi. Benimle evlenmek istiyor, fikri gayet ciddi. Fakat ondan hoşlanmıyorum. İstemiyorum. Kaç defa tersledim. Nihayet beni tehdit etti. Kaçıracağını, öldüreceğini daha birçok şeyler söyledi. Beni adım adım takip ediyor. Ne yapacağımı şaşırdım vallahi.

Genç kadının gözleri dolu dolu

olmuştu. Tom'un yüreği merhametle, şefkatle doldu. Genç kadına karşı duyduğu hudutsuz aşk ona âdeti kuvvet ve cesaret vermişti.

— Merak etme sen yavrum dedi. Bu işi ben hallederim. Korkma.

Genç kadın minnet dolu bakışlarla Tom'a bakıp,

— Bana yardım edeceğine bili-yordum. Çok iyi kalplisin dedi.

Nihayet Tom kendinden bahsetmeğe başladı. Ne annesi, ne babası, ne de akrabaları vardı. Fakat artık bu yalnızlığa dayanamıyacağını. Evlenmeğe karar vermişti. Kazancı da bir yuva kurmasına yetecek kadardı. Artık her şey değişecekti. Hayatı pembe görmeğe başlamıştı. Genç kadının kulağına,

— Ann seni seviyorum diye fışıldadı. Benimle evlenir misin?

Genç kadın gülerek,

— Bu ne acele. Hele önce benim işimi halledelim de. Dedi.

Nereye gelmişlerdi, kaç saatten beri yürüyorlardı hiç farkında değildi. Yan sokaklardan birine saparlarken genç kadın,

— Ona ekseri burada rastlıyorum dedi. Hemen hemen her gün bu sokağın bir yerinde gizlenip beni bekliyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Onunla nasıl başa çıkacağım.

Tom eli ile göğsüne vurarak,

— Ben varım ya sen merak etme. Dedi.

Tam o sırada uzaktan bir karaltı göründü. Genç kadın Tom'un koluna yaklaşarak bir yavru kuş gibi çırpınmağa başladı.

— İşte yine o. Geliyor. Tom yalnız, beni onun elinden kurtar. Bak bize doğru geliyor.

Tom genç kadının işaret ettiği tarafa bakınca gayet şık giyinmiş orta yaşlı bir erkeğin kendilerine yaklaşmakta olduğunu gördü. Bir an için bu kadar kibar bir insan nasıl o-

lur da böyle adı hareketlerde bulunabilir, diye düşünür gibi oldu fakat genç kadının teşvik edici sözleri ile aklı başından gitti, hafifçe tebessüm ederek şapkasını çıkarıp selâm vermeğe hazırlanan yabancının üzerine çullandı onu bir yumruktaki yere serdi. Adamın kolunun altındaki çantası, şapkası her biri bir tarafa gitti. Tom bu havası sönmüş balon gibi, kıvrılmış, yerde yatan adama bir an için acıdı. Eğilip onu ayıltmağa çalıştı. Adam ancak neden sonra kendine gelebildi. Fakat gözlerini açması ile,

— Çantam, çantam nerede? Hır-sız var imdat diye bağırmağa başladı. Tom hayretle etrafına bakındı. Adamın çantasının yerinde yeller esiyordu. Fakat genç kadın da ortadan kaybolmuştu.

Gelenler zavallı Tom'u yakalayıp karakola götürdüler. Oradan da hapsi boyladı. Mahkemede hâkimin karşısına çıkınca kendini her nekadarda müdafaa etmeğe çalıştıysa da suçsuz olduğunu ispat edemedi. Diğer adamın da ifadesi alındı. Bundan Tom adamın bir kuyumcu olduğunu öğrendi. Adam,

— Mağazamı kapamış evime dönüyordum diye anlatıyordu. Âdetimdir akşamları evime giderken en kıymetli mücevherleri çantama doldurur onları da beraber evime götürürüm. Kolumun altında çantam ağır ağır yürürken karşıdan bu adamla mağazamda kasada çalışan Lilly'nin kolkola geliklerini gördüm. Lilly benden annesi rahatsız olduğu için bir haftalık izin almıştı. Yanlarına gelince annesinin nasıl olduğunu soracaktım. Tam şapkamı çıkarıp selâm vereceğim sırada bu herif üzerime çullanıverdi. Kendime gelince çantamın çalınmış olduğunu gördüm.

Tom genç kadını o gün ilk defa görmüş olduğuna yeminler üzerine yeminler etti. Suçsuz olduğunu ispat etmek için çabaladı. Fakat muvaffak olmadı. 15 sene hapis cezası yedi. Genç kadın ile mücevherler ise bulunamadı.

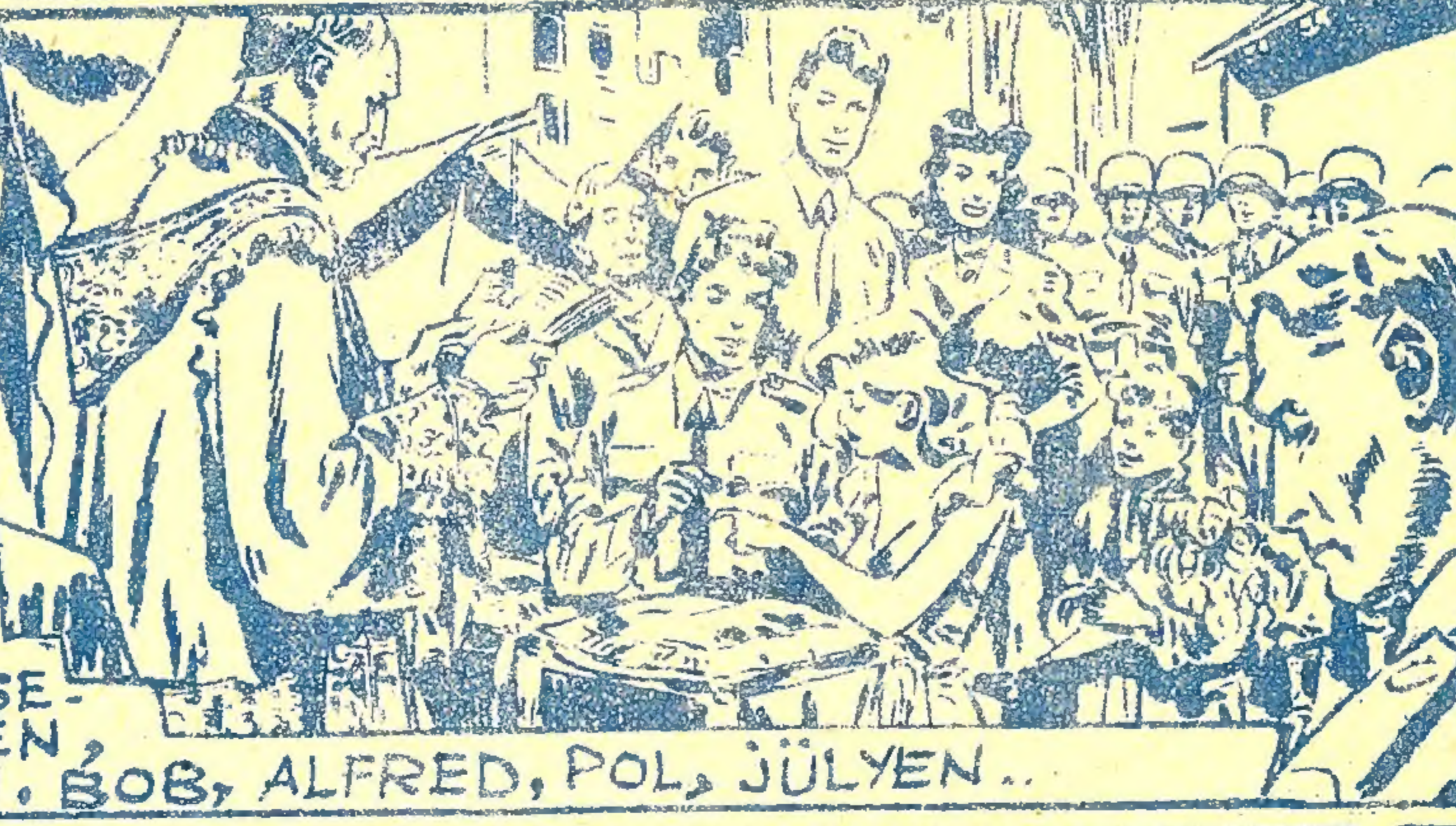
GİZLİ VAZİFE!

PEKİ.. Nİ-
SAGOL
SANILINLA
EVLENEBİ-
LİRSİN

119

ERTESİ
GÜN BİR
PAPAZ
BOB İLE
JANİNİN
NİKÂHINI
KIYDI.
BÜTÜN
DOSTLAR
HAZIRDI.
LAR: MİŞE-
LİN, ALEN,
ANNESİ. BOB, ALFRED, POL, JÜLYEN..

NEYE AĞLIYOR
SUN JANİN?
BU GÜ-
NÜ AN-
NEMİN
GÖRMESİ
Nİ NE İS-
TER DİN

ALEN JANİNİ KUCAKLADI
KOCAN BU AKŞAM VAZİFESİNE
BAŞLIYOR. BİZ AMERİKALILARLA
KAMP TAKİLERİ KURTARACAĞIZ
BİZİMLE
GELİR Mİ-
SİN?

BENİM KÜÇÜK, ŞEKER KARI-
CIĞIM. ÇABUK BULUŞURUZ.
YİNE SEVİŞİR AMERİKAYA
GİDER, ARTIK AY-
RILMAYIZ

GENÇ KA-
DIN ALE-
NİN TEK-
LİFİNİ
KABUL
ETTİ.
ROGER
İTALYAYA
GİDEN BİR
TAYYARE-
Yİ KULLA-
NACAKTI.

POL İLE
ROZİN AME-
RİKALILAR-
LA ÇALIŞI-
YORLARDI.
ALEN ANNE
SİNİ VE
KÜÇÜK JÜL-
YENİ ON-
LARA EMA-
NET ETTİ.

ANNE. DÖNDÜ.
GÜMÜZ ZAMAN
ARTIK YUVAMI-
ZA GİDERİZ.

ONUN
İÇİN
ÜZÜL-
MEYİN.

BOB'DA
VAZİFESİ
BAŞINA
DÖNDÜ
VE AME-
RİKAN
KİT'ALARI
NİN EN U-
FAK ASKE-
Rİ. ALFRED
İLE YOLA
ÇIKTI.

AMERİKAYA Gİ-
DİYORUZ YAV-
RUM. SEN DE
NAZAR BON-
CUGU OLACAK
SİN

OHOOO! NE
GÖK SAAT
VAR.

MİŞELİN GÖK ŞÜKRÜ
İSTEDİĞİMİZ OLDU.

KALPLE-
Rİ EZİLE
REK KAM-
PA GİR-
DİLER.
ZAVALLI
ESİRLER
İYYE
İNSAN-
LIKTAN
ÇIKMIŞ-
LARDI.

MUHAFİZ
LAR A-
MERİKALI
LARIN
GELDİĞİ.
Nİ ÖĞ-
RENİNCE
TOPAR-
LANIP
KAÇTI-
LAR

KAÇIYOR-
LAR

119

KACIYORLAR
ARTIK SER-
BESTİZ

BİZ DE
KAÇ-
LIM

NEREYE
KAÇIYO-
RUZ DÖS-
TUNİZ

AYAKTA
DURACAK
MECALİ
MİZ YOK
AÇIZ.

ZAVALLILAR.. BU
NE VAHŞET..

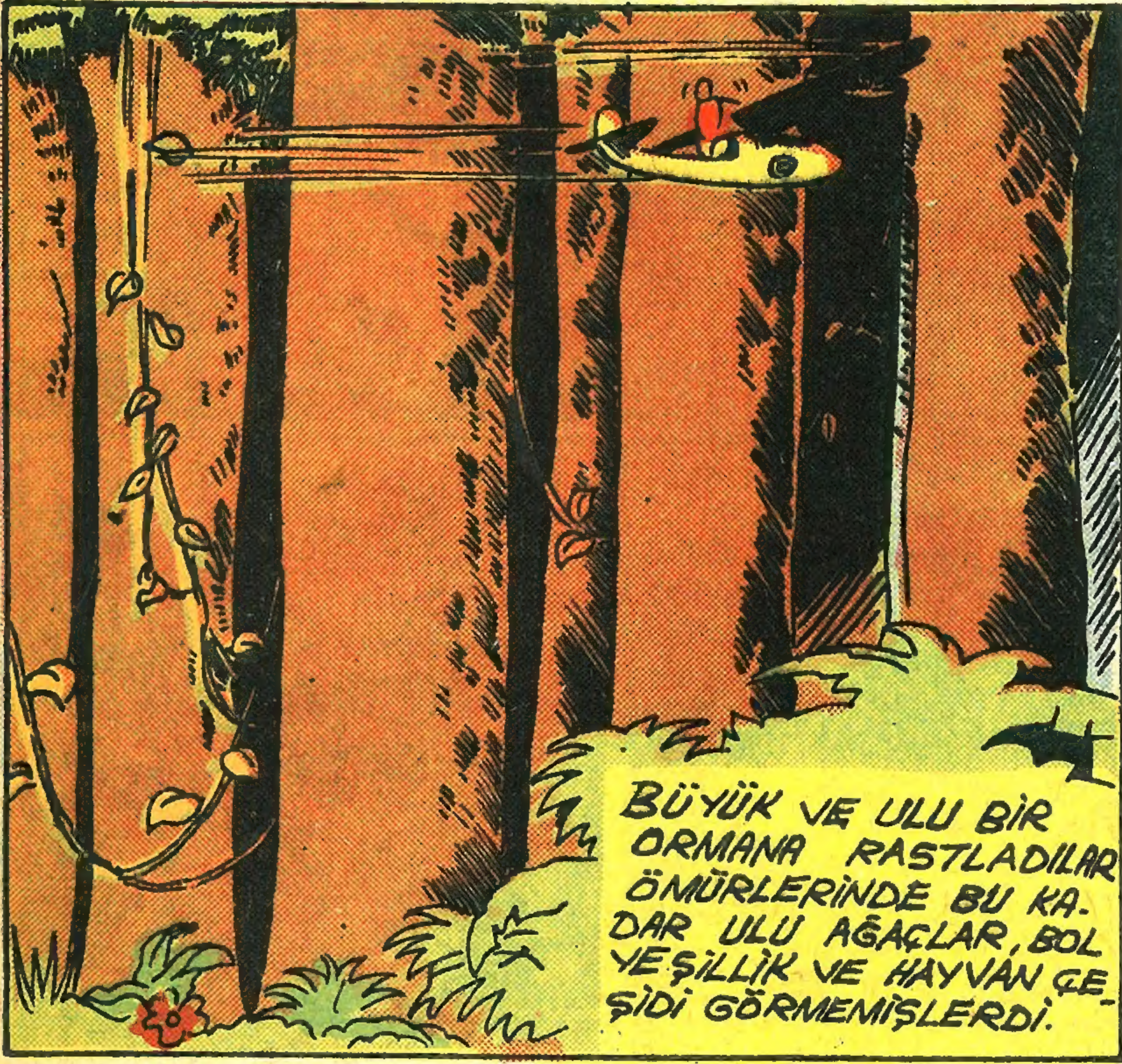
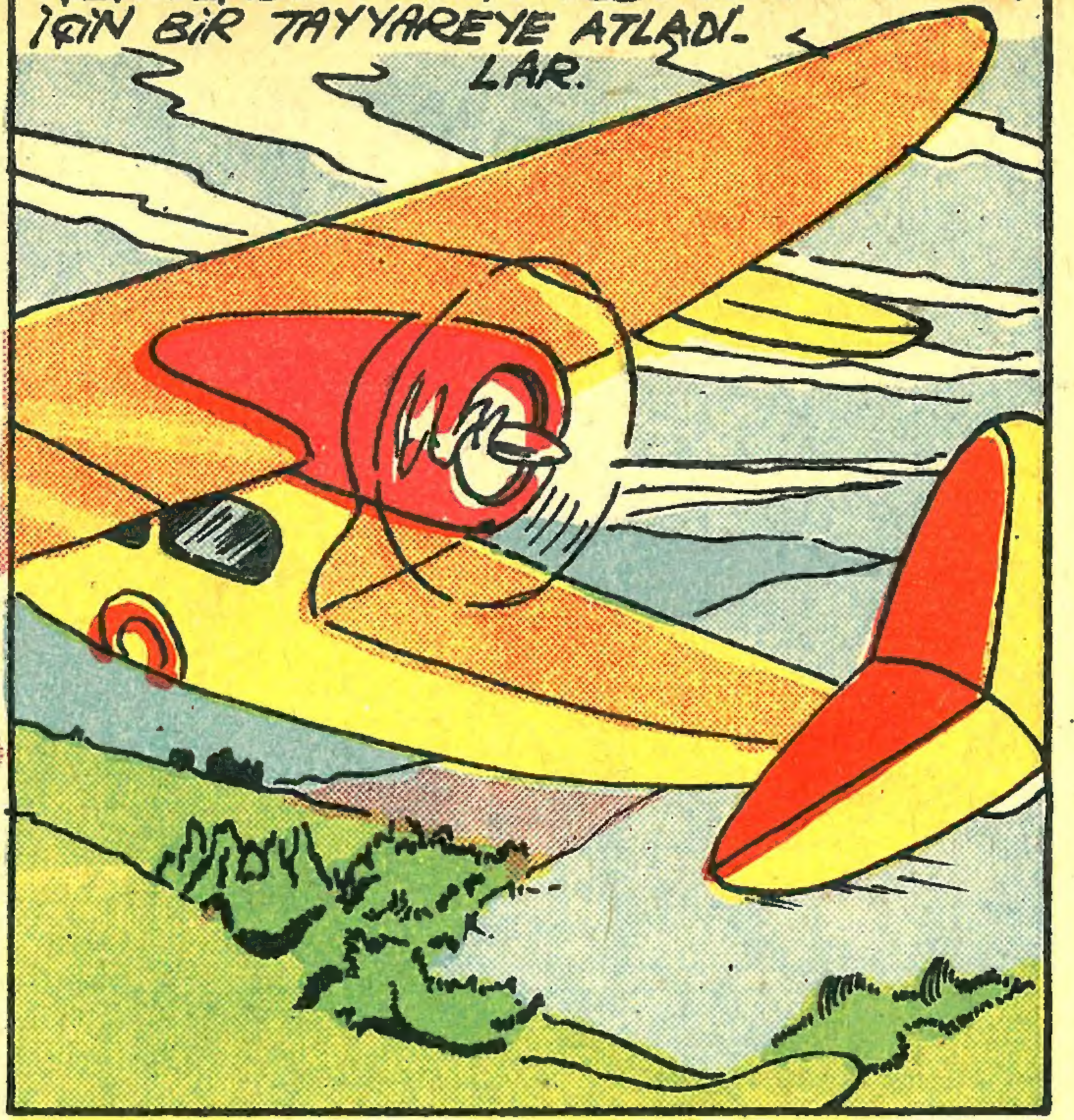
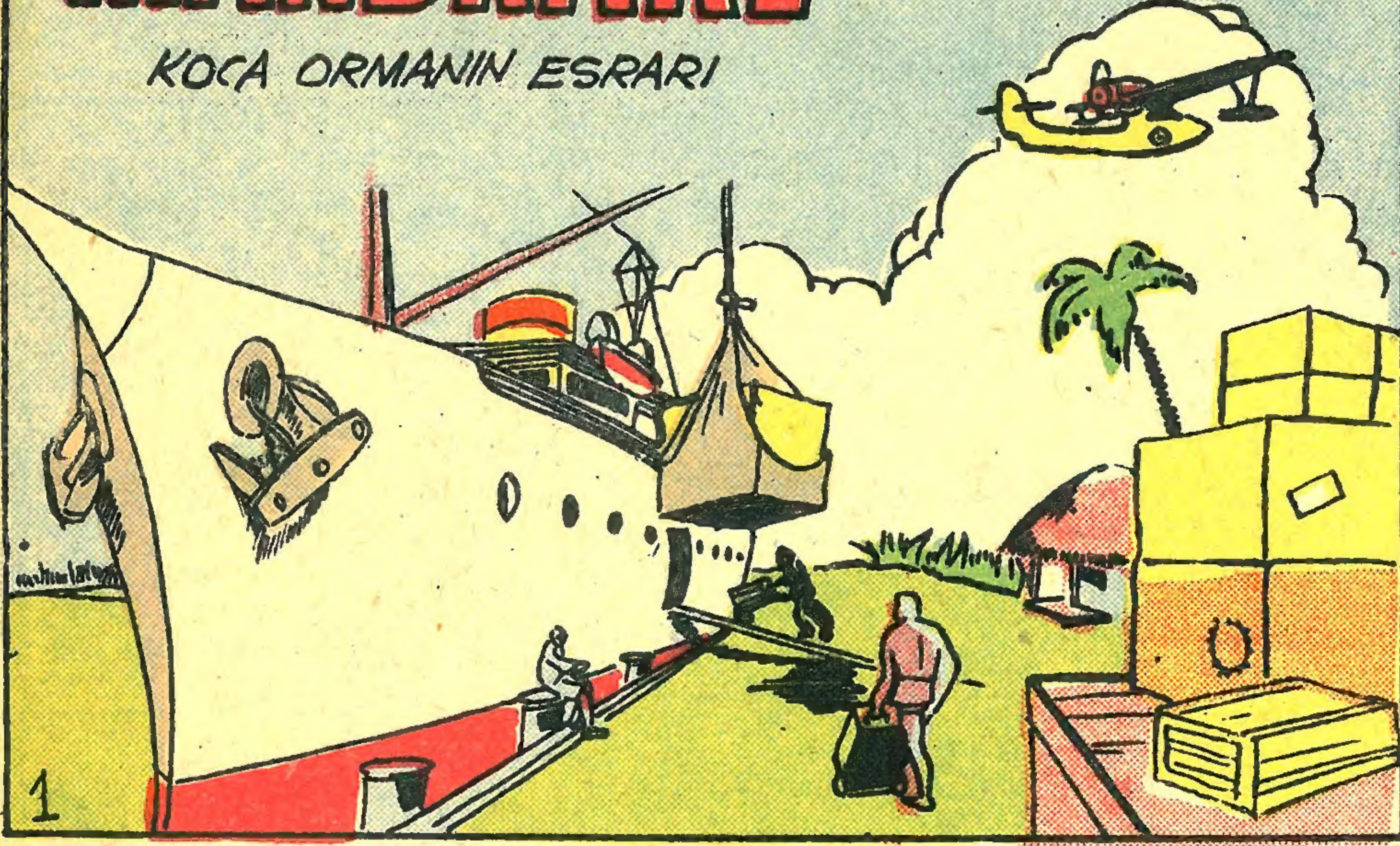
ARKASI VAR
BİRDEN AVLUYA BİR AMERİKAN KAMYO-
NU GİRDİ. BEVİNG NARALARI GÖKLERE YÜKSELDİ

MANDRAKE

KOCA ORMANIN ESRARI

YİYECEK, YAKACAK VE
İÇECEK ALMAK İÇİN
YATLARIYLA AFRIKA-
NIN BİR LIMANINA
YANAŞTILAR.

İÇERİLERDE NELER OLDUĞUNU GÖRMEK
İÇİN BİR TAYYAREYE ATLA-
LAR.

BÜYÜK VE ULU BİR
ORMANA RASTLADILAR
ÖMÜRLERİNDE BU KA-
DAR ULU AĞAÇLAR, BÖL
YEŞİLLİK VE HAYVAN ÇE-
ŞİDİ GÖRMEMİŞLERDİ.

YERLİLERE, "BU ORMANA GİTME" KARARINDA OL-
DUKLARINI SÖYLEYİNCE ŞEYTAN GÖRMÜŞ GİBİ
KAÇTILAR. BU ORMANIN LAFINDAN BİLE KORKTUK-
LARI BELLİYDİ.

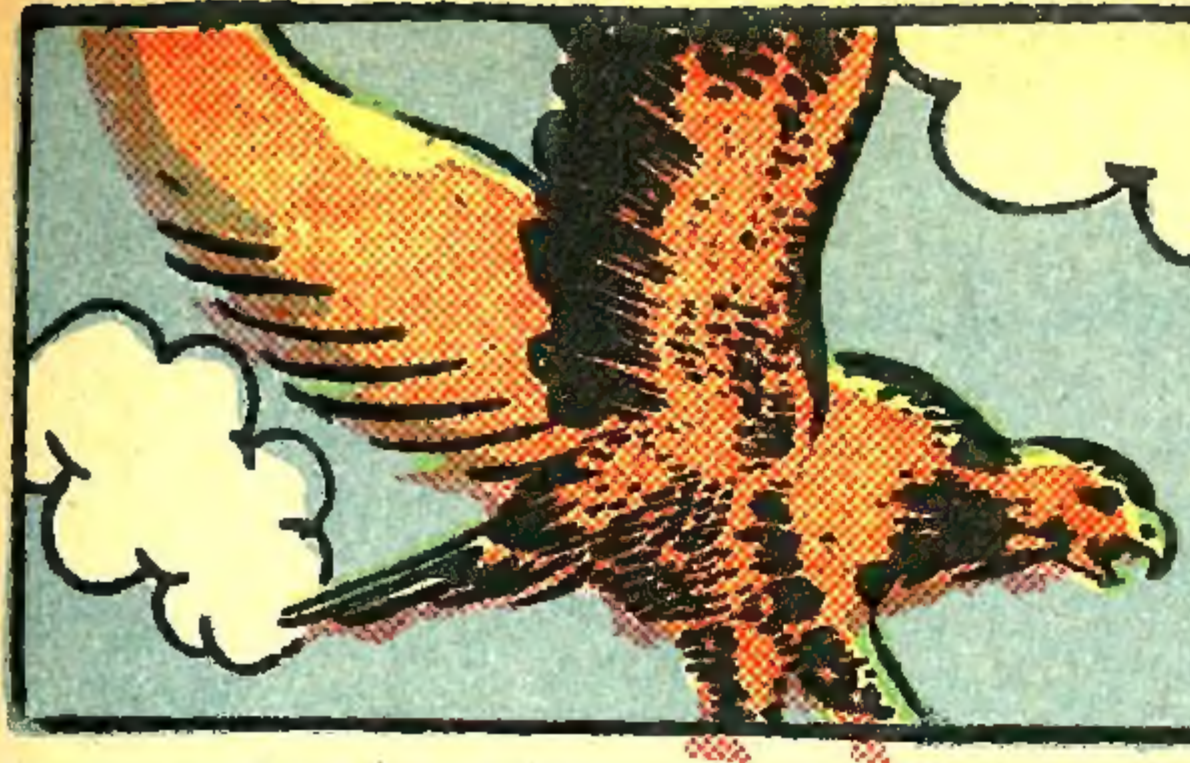
BİR TÜCCAR: "HMMM!!", DEDİ, KOCA ORMAN MI?
KORKMAKTA HAKLARI VAR. ORAYA GİDİPTE GERİ
DÖNEN OLMAMIŞTIR DA ONDAN...."

KOCA ORMAN NELERİ NELERİ YUTMUŞTUR.
NE İNSANLAR, NE HAY-
VANLAR..

ARKASI VAR

GÖK SÜVARI

UBALDO RÜYA GÖR. MEDİĞİNE EMİN OL. MAK İÇİN GÖZLERİNİ UĞUŞTUR. DU.

BENİM KIZIM HA... ADI DA ELEONORE.. HALBUKI BENİM HİÇBİR ŞEY. DEN HABERİM YOK.. ACABA NE. REDELER.

MERTUBU OKUMAYA DEVAM ETTİ.

... Çocuk bir daha doktorun yanına dönmek istemiyor. Bu vaziyet karşısında onun annesi olmaya ve yavrumuzla beraber büyümesini düşünüyordum. Herhalde beni bu zekitten mahrum etmezsiniz. Ona öksüzlüğüne belli ettirmiyecem. Şiire emin ol. Hatta bu çok büyük fedakarlıklar neticesi olsa bile...

UBALDO OKUDUKÇA MÜTEESSİR OLDU. HELE SON CÜMLELER DELİKAN LIYI GİLEDEN ÇIKAR DI..

... SAKIN BENİ ARAMA. YA KALKMA.. ADRESİMİ BİLEMEYESİN DİYE ELDEN GÖNDERİYORUM. VERECE. ĞİN CEVABI GAZETEDE A. H. RÜMUZUNA BİLDİR. ELVEDA!... OYORA

"SAKIN BENİ ARAMAYA KALKIŞMA.. ELVE DALI.. NEDEN? NE DEMEK BUNLAR? NE YAPTIM BEN ONA ÇILDIRDI MI YOKSA?."

MERTUBU YENİ BAŞTAN OKUDU. YİNE BİR MÂNÂ ÇIKARAMADI..AY ALLAHIM.. ÇILDIRACAKTI..

TUHAF ŞEY. ORORA BENİM, KIZIMIZ OLDUĞUNU BİL. DİĞİNİ SANIYOR ACABA KUTUPTA İKEN YAZDI DA MERTUP KAYIP MI OLDU?

... «TECRÜBE TAHTASI YAPMAK...» NE MÜNASEBET? DOKTOR MELZERİN BU TECRÜBEYLE NE ALAKASI VAR?

BİRDENBİRE HERŞEYİ ANLAR GİBİ OLDU. KALKTI YILDIRIM GİBİ DOKTOR MELZER'E GİTTİ. BENİ KANDIRDINIZ. YENİ DOĞAN ÇOCUĞUN, BENİM KIZIM OLDUĞUNU BİLDİĞİNİZ HALDE BANA SÖYLEMEDİNİZ. BUNUN SEBEBİ NE?

DOKTORUN BU SOĞUK CEVABI UBALDOYU GİLDİRTTİ. FAKAT BU YAP. YENİ DOĞAN ÇOCUĞUN ÖZ KIZINIZ OLDUĞUNU SÖYLESEYDİM AMELİYA TA İZİN VERMEYECERTİNİZ. HEM SİZ NEYE SİRRI İFŞA ETTİNİZ?

BEN HİÇBİRŞEY İFŞA ETMEDİM. TUHAF! ORORA MAKSİMİL YANDI'NUN DAYISI OLDUĞU NUZU NASIL ÖĞRENNİŞ?

BİLMEM? FAKAT ÇOCUK NASIL ORORANIN YANINDA OLUYOR? SİZE EMNİYET EDİLMİŞTİ DE. GİL Mİ?

EYET HARLİSİNİZ. KABAHAAT ADAMLARIM DA.. ŞİMDİ ORORAYI BULALIM..

ONU BEN BULURUM.. O BENİM HAYATIMIN GAYESİDİR.

BAK BUNU BEĞENDİM. MAKSİMİLYANDU HER ŞEYİN ÜSTÜNDE TUTUYORSUNUZ DEMEK.

ARKASI VAR.

Sırat Köprüsü

Yazan: KEMALETTİN TUĞCU
Aşk ve Macera Romanı: 30

Kendilerini yemekte görmenin daha münasip düşeceğini de hatırlattım.

Salondan çıktık. İhtiyarla oğlunun ortasında yürüyordum. Yemek salonunda iki aile karşılaştı. Enisenin yüzü yaş içindeydi. Mollabey ne olacağını bilmiyor, sıkıntı ve endişeden terliyordu. Adnan başı önünde ve kararsızdı. Hiçbir ilişkisi olmadığı halde bu işlere karışan doktor renkten renge giriyordu. Kimse bir hareket yapamıyor ve gözgöze gelmekten çekiniyordu.

Ortada çok güzel süslenmiş bir masa vardı. Hizmetçiler beyaz göğsüklükleri ve başlıklarıyla duvar diplerine sıralanmışlardı. Gündüz olmasına rağmen dokuz kollu avizenin ampulleri yanıyor, sofraya pembe bir ışık yağmuru indiriyordu.

Sıkıntılı ve mütereddit duranları harekete getirmek için :

— Mesut bir vesile ile birbirlerine tekrar kucak açan iki asil ailenin arasındaki hicranı kaldırmaya sebep olduğum için bahtıyım. dedim.

Mollabey yüzüme bakıyordu. Ne yapması lâzım geldiğini gözleriyle soruyordu. İşaret ettim. İki adım attı ve kendi yanında bulunan ihtiyara elini uzattı:

— Safa geldiniz Aziz Bey. Uğurlu kademli olsun. Cenabı Mevlâ hayırlı evlâtlar ihsan buyurarak bize de mürüvvetlerini göster-sin. Hoş geldin Ali Bey oğlum.

Onun bu hareketi meseleyi hallediverdi. İki ihtiyar kucaklaştı. Ali Bey Mollabeyin elini öptü. Adnanla Enise de Aziz Beyle Ali Beye doğru gittiler. El öptüler, tokalaştılar. Son derecede zayıf olan Adnana geçmiş olsun denildi. Mollabey hiçbir dırıltı çıkmadığını görünce aşka gelmişti:

— Suç bendedir Aziz Bey kardeşim, dedi. Çocukların felâketine sebep olduğum için özür dilerim. Kul kusursuz olamıyor.

Aziz Bey de:

— Özür dilemek büyüklüğün şanındandır, dedi.

Herkes tatmin edilmişti. Sofraya oturuldu. Mollabey nasıl ikram edeceğini bilemiyordu. Yemek arasında köşke yapılan baskın ve daha önce benim kaçırılmaklığım için yapılan kasit mevzuu bahis oldu. Ali Bey saklamadı:

— Bunu doktorla beraber kurmuştuk, dedi. Benim maksadım Emel Hanıma zarar vermek değildi. Onu köşkten uzaklaştıracaktım. Fakat yanında silâh varmış. Sonradan anladım ki Selim kendi hesabına hareket ediyor. Son zamanlarda bana anlattı. Bütün felâketlere sebep Emel Hanımmış.

Mollabey haykırdı:

— Emel Hanım mı? Beni yola getiren, Selimin kamasının altından kurtaran, Adnanı ölümden kurtaran. Enise Hanım gelinimi tekrar köşke getiren, bizi burada bir masa başında dost olarak toplayan hep bu Emel Hanım. Eğer bütün bunlar bir fenalıksa, bir felâketse evet. Hepsisi onun eseri.

Kendimi tutamadım.

— Ortalığı düzeltmeden kendimi kurtaramazdım, dedim.

Mollabey yine haykırdı:

— Şimdi kurtuldum mu sanı-

yorsun Emel. Büsbütün yakalandın artık.

Gülüştük. Sevim hiç ses çıkartmıyordu. Celil Beyin Adnana müdahalesi de mevzuu bahsedildi. Mollabey kendisine de teşekkür etti. Yemek müteakbil davetler ve vaitler içinde sona erdi.

— 25 —

Günler sakin geçiyordu. Gayet geniş olan köşkte Eniseyle Adnanı ancak yemeklerde görüyordum. Adnan iyileşiyordu. Fakat iyileştikçe de daha sükûti ve mağmum oluyordu. Enisenin gözleri daima yaşlıydı.

Enise birden boynuma sarılarak ağlamağa başladı.

Bir gün, kendi odamdaydım. Kapı vuruldu. Enise içeriye girdi. Girer girmez de hıçkırıqlarla ağlamağa başladı. Adeta bir felâketin vuku bulduğunu sanmışım. Telâş ettim. Olup biteni anlamak ister gibi kapıya doğru giderken Enise yolumu kesti ve boynuma sarıldı:

— Kardeşim Emel Hanımcığım. Ayaklarını öpeyim git, git artık. Belki seni görmezse avunur. Yavaş yavaş unuttur. Git artık. Allah seni mesut etsin. Elimde olsa bir dakika senden ayrılmak istemem. Fakat seviyor seni.

Neden bahsettiğini anlatmıştım. Enise anlatıyordu:

— Beni buraya sen getirdin, onu sen kurtardın. Sana minnettarım. Fakat bütün uğraşmasına rağmen senden geçemiyor. Geceleri sayıklıyor. İçindeki ateşi söndürmek ister gibi bana sarılıyor. Sırtımda, göğsümda ağlıyor, ağlıyor. Kızamıyorum, kendisini sııgı bulamıyorum. Elinden geldiği kadar uğraşiyor, eski zamanlarını anlatıyor, avunmağa, seni düşünmemeğe seni sevmemeğe çalışıyor. Sen gidersen gözü görmez, sesini duymaz, ümidini büsbütün keser. Sana yemin ederim Emel Hanım, eğer mümkün olsa seni onun kucagina atarım. Ben işte böyle seven ve nihayet halden anlıyan bir kadı-

Hemen zile bastım. Mari içeri-

ye girdi.

— Hangi otomobil varsa hazır olsun, dedim.

Mari çıktı. Enise kendisini yere attı. Ayaklarına sarıldı. Sonra başını kucagına koydu. Katıla katıla ağlıyordu:

— Beni affet kardeşim, kalbin kırılmasın. Beni affet. Senin civanmertliğini, asaletini bildiğim için yalvarmağa geldim.

Kadını daha fazla yormak istemedim ve zaten durmakta mâna olmadığını, âsabımın çok bozulduğunu, gitmek ihtiyacında bulunduğumu, bu acelemin sebebini katiyen açıklamıyacağımı bildirdim. Enise âdeta pişmandı. Hemen Mollabeye bir mektup yazdım. Köş-

lerinde işimin bittiğini, kendilerinden memnun olarak ayrılmakta olduğumu ve annemin adına bankaya yatırılan paranın iade edileceğini bildirdim. Bir zarfa koyarak odasına bıraktım. Sevime Adanada işim olduğunu, oraya gideceğimi bildirdim. Celil Mollabeyle birlikte Adanaya inmişti. Zaten gündüzleri inmeğe ve gece köşke dönmeğe karar vermişti.

Mari Çamlıyaylada bir jipten başka vasıta olmadığını bildirdiği zaman hiç düşünmeden:

— Kâfi, dedim. Hemen gitmeliyim.

Veda uzun sürmedi. Fakat felâketten ve korkudan başka bir şey görmediğim bu koca binadan ayrılırken içime bir hüznün çöktü. Hem bir saray, hem bir zindan olan köşkten beni ayıran jip süratle ilerliyordu. Korku ve şüphe aklıma bile gelmiyordu. Pek dalgındım. İnise yaklaştığımız sırada Jip durdu. Şoför başını çevirmeden:

— Son yağın yağmurlardan yol pek fena bozuldu, dedi. Jipin şasisi yüksek olduğu için bilhassa virajlar çok tehlikeli. Arzu ederseniz yolu biraz uzatalım da tehlikesiz olsun.

Tanımadığım şoförün bu sözleri bende fazla bir ilgi uyandırmadı: — Nasıl isterseniz, dedim. Araba bir toprak yola saptı. Sar-

sılarak ilerliyordu. Bende dalgınlık devam ettiği için ne kadar gittiğimizi hatırlamıyorum. Birden yolun ortasında bir jandarma gördüm. Jip durdu. Jandarma şoföre bir şeyler söyledi. Şoför sararmıştı:

— Hanımefendi, dedi. Bu sabah buralarda bir cinayet olmuş. Her geçen arabayı çeviriyorlarmış. Karakol kumandanı çavuşun yanına kadar gideceğiz.

Yine kayıtsızdım. Jandarma şoförün yanına bindi. Hiç konuşmuyorlardı. Beş dakika geçmeden birçok penceresi tahtalarla kapatılmış. ağaçların içinde bir binanın bahçe kapısında durduk. Yeşilliklerin arasından bir kırmızı bayrak gördüm. Karakol kumandanı bu binada olmalıydı.

İndik. Bavulumu filân arabada bıraktım. Yalnız el çantamı aldım. Parmaklıkları kapıdan avluva girdik. Kapıda bir jandarma daha vardı. Bize yol verdi. İşimi çabuk bitirmek üzere etrafıma bakınmadan yürüdüm. Kapının tam karşısında ve dipte bir oda vardı. Bize katılan jandarma o kapıyı açtı ve bana «Buyurun!» dedi. Kapıdan girdim. Etrafıma bakındım. Bu sırada bir motor sesi kulağıma çarptı. Jipin sesine pek benziyordu.

Girdiğim odada tahta bir masa, bir hasırlı sandalye, masanın üstünde kirli bir defter, kulpu kırık bir testi ile bir maşrapa, köşede tahtadan yapılmış karyola vardı. İki pencerenin de tahta kepenkleri dışarıdan kapatılmıştı. Yalnız bir tahesinin alt kısmı açıktı. Oradan loş bir ışık giriyordu.

Ben ne yapacağımı düşünürken bu ışık giren pencereye de dışarıdan tahta kepenğin kapatıldığını gördüm. Oda adamakıllı karardı. Şaşkın bir halde kapıya doğru yürüdüm. Tam bu sırada kapının anahtarla kilitlendiğini duydum.

Bu öyle bir dakikaydı ki şaşkınlıktan aptallaşmışım. Yavaş yavaş korkular, kasitler aklıma geliyordu. Kimildarsam felâketin tahakkuk edeceğini sanıyordum. Yüreğim hızlı hızlı carıyordu. Hasırlı iskemleye iliştim. Gözlerim yavaş yavaş karanlığa alışıyordu.

Yolun bozulması bahanesiyle yolu değiştiren şoför beni bu binaya kadar getirmişti. Jandarmalar sahte birer haydut ve serseriydiler. Bir kuzu kadar budala ve saf davranmıştım. Fakat beni tuzağa düşüren kimdi?

İlk aklıma gelen Doktor Selim oldu. O, epeyce bir müddettir sahneden çekilmişti. Görünüşte buralarda değildi amma gizliden gizliye hazırlandığı anlaşılıyordu.

Aklıma o gelince hemen tabancamı çıkarttım. İçinde yedi tane kurşun vardı. Bu yedi kurşun iyi kullanılırsa çok iş görürdü.

Benim o andaki halimi gözetliyen olup olmadığını anlamak için etrafıma bakındım. Köşede tahtadan büyükçe bir dolap vardı. İçinde ne olduğunu anlamak için yavaşça açtım. Beş altı kilo ekmek, bir miktar pastırma ve varım tekerlek kaşarla yarısı içilmiş bir şişe rakı gördüm. Sonra kapıya doğru gittim. Kapının topuzu yoktu. Kuvvetli ve yeni bir kilitte dışarıdan kilitlenmişti. Bu kilidin yakın bir zamanda takıldığı pek belliydi.

(Arkası var)

ATMACA REİSİN DERHAL BULUNMA-
SINI İSTİYORUM. ADANIN HER KÖŞE
BUCAGINI TARAYIN MUHAKKAK ONU
BULUN..

56

ADALAR KRALİÇESİ

KOCA İNSAN
DA BİRDEN..
BİRE NASIL
KAYIPLARA KARIŞIR
VARGO... GEMİ NE
ZAMAN HAZIR..

BU AKŞAM
EFENDİM.

HAŞMETMEAP!.. ADA MUHAFAZ-
LARINDAN BİR KİSMİ KOMU-
TANLARIYLA BERABER KAÇTILAR
GERİSİ AFFINIZI İSTİYOR.

EĞER ATMACA
REİSİ BULURLAR..
SA HEPSİNİ AFFE
DERİM

BEN HER YERİ
ARADIM. FAKAT
HİÇBİR İZ BU-
LAMADIM.

SİZE YARIN SABAH KADAR
MÜHLET VERİYORUM. YARIN
REİSLE BİRLİKTE GİDECEĞİZ

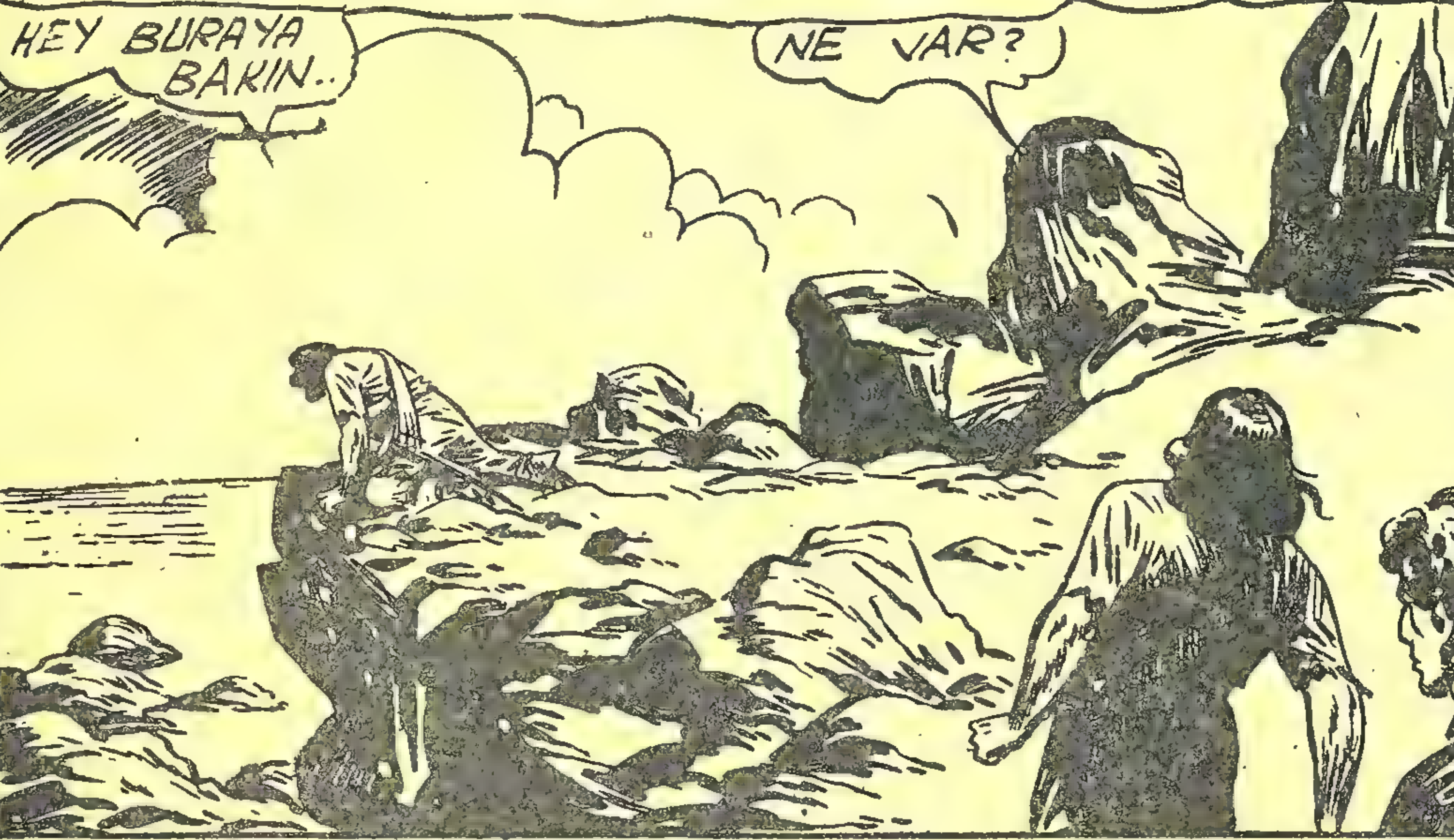
ÇOK KISA BİR ZAMANDA A.
DADA KONTROLDAN GEÇME-
MİŞ BİR KARIŞ YER KALMIY-
CAK.. BEN ATMACA REİSİ BU
LACAĞIMDAN EMİNİM. O, YÜZ
İNSANLA BİLE BAŞAĞIKABİLİR.

BİR UÇURUM KENARINDA ADAMLARDAN BİRİ ÇİĞLİĞİ BASTI.

HEY BURAYA
BAKIN..

NE VAR?

AŞAĞIDA, BİR KAYA ÜZE
RİNE BÜZÜLMÜŞ BİR İN-
SAN VAR

GARİP. BEN
ONU JOFREYE
BENZETİYORUM

VARGO AŞAĞIYA SESLENDİ. FA-
KAT ADAM CEVAP VERECEĞİ YER-
DE KAYADAN KAYAYA SİÇRİY-
RAK KAÇMAĞA BAŞLADI.

119

HEY JOFRE... NEYE KAÇIYORSUN?
YAVAŞ YAHU.. DENİZE DÜŞE-
CEKSİN.. HAYDI ÇOCUKLAR ŞUNU
YAKALAYIN.. DELİRDİ Mİ NE?

NİHAyet JOFREYİ YAKALADILAR

PERİ NEYE
BİZİ YORDUN
BU KADAR?

ŞAKA!..
ŞAKA YAPI
YORDUM.

ARKASI VAR

Ateşle Barut

Yazan: M. YAMAN

rtalıkta hizmetçi yok. Koskoca evde tek başlarına oturan karı-koca pek fena sıkıntı çekiyorlardı. İhtiyar adam maşa gittiği bir gün genç bir küfeciye rasladı. Yüzü gözü düzgün, konuşması yerindeydi.

— Oğlum, dedi, adın ne serin.
— İbrahim, efendim.
— Kimin kimsen yok mu?
— Bir kocakarı anam vardı, o da geçenlerde sizlere ömür.
— Kaç para kazanıyor, nerede yatıp kalkıyorsun?

— Bizim yatacağımız yer sorulur mu? Kahve köşelerinde, hamam kapılarında, yazın küfeye yaslanıp yol kıyısında yatıyorum. Kazandığım paraya gelince işte üstümden başımdan belli.

— İbrahim gel seni evime alayım. Koskoca köşk. Bağ, bahçe. Şöyle bir iki saat ev işlerine yardım edersin, dışarıdan alınacakları alıp getirirsin. Sana ayda otuz lira veririm. Yeme, içme, giyinip kuşanma benden. Haftada bir gün de gider gezersin.

Küfeci eski küfesini yolun kenarına fırlatarak ihtiyarın peşine düştü. Kadın olmazsa erke kolsun, ne çıkar. İşte bir adam bulmuşlardı. İbrahim kıvrak bir delikanlıydı. İşleri çabucak kavradı. Giyinip, kuşanıp çalışıyor, evdekilere ana, baba diyor, pek güzel yemek pişiriyor, ortalık süpürüyor, her işi görüyordu.

Aradan günler geçti. Taşrada bulunan bir ahabplarından bir mektup aldılar. Bu ahabap şöyle yazıyordu:

«Hizmetçisizlikten şikâyet ediyordunuz. Nihayet gözü açılmadık fakir bir kız buldum. Bugünlerde size gelecek. Bir ahabpla yolladım.»

İki gün sonra kızı getirdiler. On altı, on yedi yaşında, kırmızı yanaklı, sağlam yapılı bir kız. Bir şey bilmiyordu ama kabiliyetliydi. İbrahim onu görünce:

— Şimdi bize gitmek mi düştü? diye sordu.

— Yok canım, dediler. Sen bizim oğlumuzsun. Kız içeride çalışır, sen alırsın getirirsin. Biraz da bahçe işlerine bakarsın.

İbrahim onların dediğini yaptı. Bahçeye çiçekler dikti, sebzeler dikti, havuza kırmızı balıklar koydu. Zaten ateş gibi delikanlıydı ya.

Fakat kadının içi hiç rahat etmiyor, sık sık kocasına:

— Ayol, diyordu. Ateşle barut bir arada durur mu? Bu oğlan pek açık-göz. Kış iş öğrenmeden hispiş öğrenecek. Ne zaman gitsen İbrahimi mutfakta görüyorum. Kızarıp bozuyor, bana kızı yemek pişirmesini, iş görmesini öğrettiğini söylüyor.

İhtiyar erkek de karısına:

— Bir ey olmaz, merak etme, diyor-du. İbrahim iyi çocuktur.

Böyle söyledi ama bir gün hem oğlanı, hem kızı yukarıya çağırdı:

— Bana bakın, dedi. Ben sizi başıma dert diye getirmedim. Ateşle barut bir arada durmaz. Sonra parlayıverir. Bir daha sizi bir arada görürsem aylıklarınızı keserim. Haydi bakayım, biriniz dışarıya, biriniz içeriye.

İbrahim pek fena bozuldu. Kızardı.

Başını iğdi ve tırıs tırıs bahçeye gitti.

Artık eve girmiyordu. Kız da bahçeye çıkmıyordu. Fakat iki ihtiyar erken yatıyorlardı. Ondan sonra ne olduğunu Allah bilir. Kadıncağız kapıyı kapattırıp anahtarı yukarıya alırtıyor, kızı da bitişik odada yatırıyordu ama uykusu ağırdı.

Aradan yine günler, haftalar geçti. Evde hiçbir sızıltı yok. Yemekler pişiliyor, işler görülüyor, bahçe, ortalık tertemiz.

Fakat kadın milleti kolay kolay lülülü yutmaz. İhtiyar kadın:

— Bey, bey, diyordu. Bu sessizlik beni korkutuyor, bu oğlanla kız bir fırıldak çeviriyorlar ama anlayamıyorum.

İhtiyar erkek:

— Çeviriyorlarsa çeviriyorlar, diyor-du. Biz de seninle fırıldak çevirmedik mi? Seninle nişanlı iken ben misafir geldiğim gün az mı son vapur kaçır-dım da geceleri odamın yolunu şaşırdım. Sonra sen baba korkusundan az mı dili-mi tuttun. Hele bir bayram gecesi el öpmeye büyük halaya gidiyoruz diye bi-zim eve gidip...

Kadın haykırıyordu:

— Bu yaştan sonra böyle şeyler düşünülür mü Bey. Kendine gel. Ben altmış beş, sen yetmiş..

Zaman olur ki hayali cihan değer. Ununu eleyip eleğini asmış olan iki ihtiyar vakit vakit eski defterleri yoklayıp hatıralarıyla gün geçirirken bir gece ka-dın uyandı. Yavaşça ihtiyarı dürttü:

— Bey dedi. Bir kere gidip bakalım, şu hınzır kız odasında mı?

İhtiyar bin güçlkle kalktı. Sofaya çıktılar. Kızın yattığı odanın kapısı ardına kadar açık. Ortalıkta ne ses var, ne sada. Alt kata indiler. Kapı sınıksı kilitli. Fakat pencerenin birisi açık. İhtiyar başını bahçeye uzattı. Dışarıda mehtap vardı. Bakıtı baktı:

— Hanımcığım, dedi. Ateşle barut bir arada durmaz dersin. Gel de bak. Bahçede, çardağın altında kardeş kardeş uyuyorlar.

93 Viktor Hügonun

BÜYÜK ROMANI

16

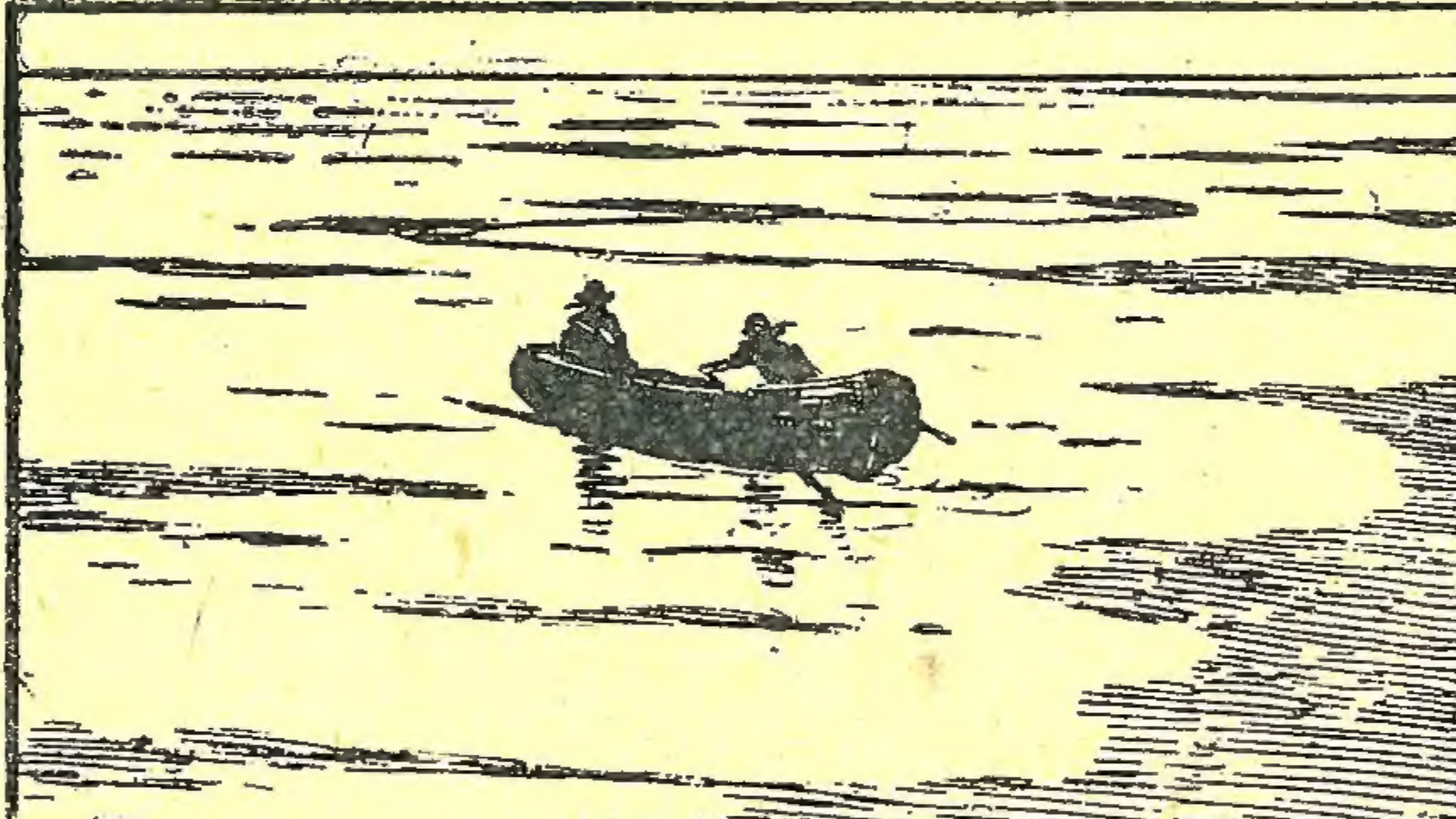
DENİZİN ÜSTÜNDE
TAM 36 SAAT
KALDILAR. UZAK-
TAN BATAN GEMİ,
ERLERİNİN ÇIĞLIĞI

DUYULUYORDU.
KLEYMOR BİR TEK KİŞİ SAĞ KALMI.
YAKAK ŞEKİLDE BATTI.

HALMALO ESASLI BİR GEMİCİYDİ.
DÜŞMANIN GÖZÜNDEN SAKLANARAK
UZUN MÜDDET KÜREK ÇEKTİ.

ERTESİ GÜN AKŞAM SEN-MİŞEL DAĞINI
ARKASINDA BIRAKTI. İN CİN TOP OYNA.
YAN BİR KOYA GİRDİLER.

HALMALO KAYIĞI MÜMKÜN OLDUĞU KADAR
İLERİ SÜRDÜ. KUMSALA ATLADI. İHTİYAR YOL-
CUYU DA İNDİRDİ.

ŞİMDİ NE YAPACAĞIM
PEŞİNİZDEN Mİ GELECE-
ĞİM, SİZE YOL MU GÖS-
TERECEĞİM?

NE O YAV-
RUM. NE
DE O..

HALMALO.. AYRILACAĞIZ..
BÖYLE YERLERDE BERABER
OLMANIN HİÇBİR KIYMETİ YOK.
TUT. OKUYUP YAZMA BİLİ-
YOR MUSUN? HAFIZAN KUWET-
Lİ Mİ?

OKUYUP YAZMA
BİLMEM. HAFIZAM
KUWETLİ

İYİ ÖYLEYSE.. BENİ İYİ DİNLE..
SEN SAĞDAN BEN SOLDAN
GİDECEĞİZ. SİLÂHINI SAKLA
ELİNE BİR SOPA AL.. YOLCU-
LARA KARŞILAŞMA.
MAĞA BAK..

ORMANI VE YOL-
LARI İYİ BİLİ-
YOR MUSUN? YOLU
ŞAŞIRMA

ORMANI DA
BİLİRİM. YOLU
DA BİLİRİM.
HEPSİNİ BİLİ-
RİM.

GÜNDE EN AZ YİRMİ FER-
SAH YOL ALMALISIN.. SENTO
BEN ORMANINA GİT. ORADA
ULU BİR KESTANE VARDIR.
KİMSEYİ GÖRE-
MEZSEN BA-
ĞIR..

OLDU..OLDU..

HALMALO NASIL BAĞIRACAĞININ
TECRÜBESİNİ YAPTI
BAĞIRDI. ARKASI VAR

FIRTINA KAPTAN

11

GİZLİ KUVVETLER

(4. sayfadan devam)

Ronni:

— Muayyen kimselerin malı olarak; bunu çok iyi hatırlıyorum. Zira bu (Woodside - Tamir atölyeleri) babamın bana bıraktığı küçük bir gelir membaı idi. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi Sir Con? Bu itibarla bu mesele beni evvelce de alâkadar etmişti, dedi.

Mervil şaşırmişti. Zira Ronni'nin kendisine bu şekilde yardım edeceğini hiç te ümit etmezdi. Step'in bir sözünden tirtir titreyen Ronni, bugüne kadar onun esiri gibi yaşamamış mıydı?

Sir Con:

— Öyleyse Step aleyhine dava açabiliriz. Roni de bize bu sahada şahitlik eder! Şimdiye kadar onun ile hiç kavga ettiniz mi Ronni? diye sordu.

— Hayır! Hem neye kavga ediyim? Bundan sonra bana hiçbir tesir yapamaz çok tuhaf değil mi? Evet o beni bazan müşkül vaziyetlere sokardı. Zira çok kudretli bir adam! Yalnız bu kudretini çok sefil bir tarzda kullanıyor.

(Arkası var)

MEKTUP

(6. sayfadan devam)

tan çekinmiyecekti.

Tasarısını derhal tatbik mevkiine koymak niyetiyle ve takip edilecek en iyi yolun onu kışkırtmak olduğunu düşünerek söze başladı:

«Arkadaşın Louise, hakikaten çok hoş bir kız, Margaret.»

Margaret: «Evet, dedi. Herkes öyle söylüyor.»

Hiç de kıskanmıya benzemiyordu ve bu hayra alâmet değildi. Martin taktiğinde değişiklik yapmak lüzumunu hissederek devam etti:

«Fakat pek kibirli, üstelik de aşırı derecede hoppa. Halbuki ben, evleneceğim kızın herşeyi ve her haliyle sade olmasını isterim doğrusu. Hem de ona daima itimat edebilmeliyim. Şüphe ve üzüntüyle yaşamak çok korkunç bir şey. Hele benim gibi kıskanç tabiatlı adamlar buna hiç dayanamazlar. Öyle olmak istemezdim ama maalesef öyleyim işte...»

Birdenbire heyecanından titreyen bir sesle bağırdı: «Margaret, neden okadar sakın duruyorsun? Niçin bir şeyler söylemiyorsun?»

Kız şaşırılmıştı: «Ne söyleyeyim, ne istiyorsun?» diye sordu.

«Benimle evlenir misin?»

Margaret hâlâ sessiz ve sakindi. Martin: «Eğer hayır derse ben ne yaparım? diye düşündü. Ama belki de bir müddet sonra cevap verecektir. Onu beklemeye nasıl tahammül edeceğim, Yabancı!»

Derken kız yavaşça yanına sokuldu ve göz yaşları tebessümlerine karışarak kollarını Martin'in boynuna doladı. Dudakları serbest kalır kalmaz da: «Göreceksin, sevgilim, dedi. Seni öyle mesut edeceğim ki...»

Martin mağrur bir tavırla: «Buna eminim, diye homurdandı. Ve tabii Laddy'yi bir daha hiç görmeyeceksin, değil mi?»

Margaret kesik bir feryat koparak masasının başına koştu ve mektubu aramaya başladı. Bir yandan da: «Ne iyi ettin de bana hatırlattın, Martin, diyordu. Laddy'nin düzgün bir ifadeye her şeyden çok kımet verdiğini bilirsin. İşte, Louise'e gönderdiği mektup da burada! Fakat kızcağız böyle şeyleri pek beceremediği için, senden onu uygun bir şekilde cevaplandırmanı rica ediyor. Altına da kendi imzasını atmak şartı ile, tabii...»

FIRTINA KAPTAN MERİDA'DA İYİ VOLİ VURDU. FRANSAYA YOL LANDI. FAKAT FREMÖZÜN YOLUNU KESECEĞİNİ AKLINA BİLE GETİR-MİYOR-DU.

BU İSTE BİR KURT YENİ-Ğİ VAR.. MERİDA DA İSPANYOLLAR SANKİ YOLU-MUZU GÖZLÜYÖRLERDİ..

KAPTAN SEN ÇOK GENÇ SİN.. YASLI KORSANLAR SENİ KISKANIR.. FREMÖZ DEN ŞÜPHE-LENMİYOR MU SÜNUZ

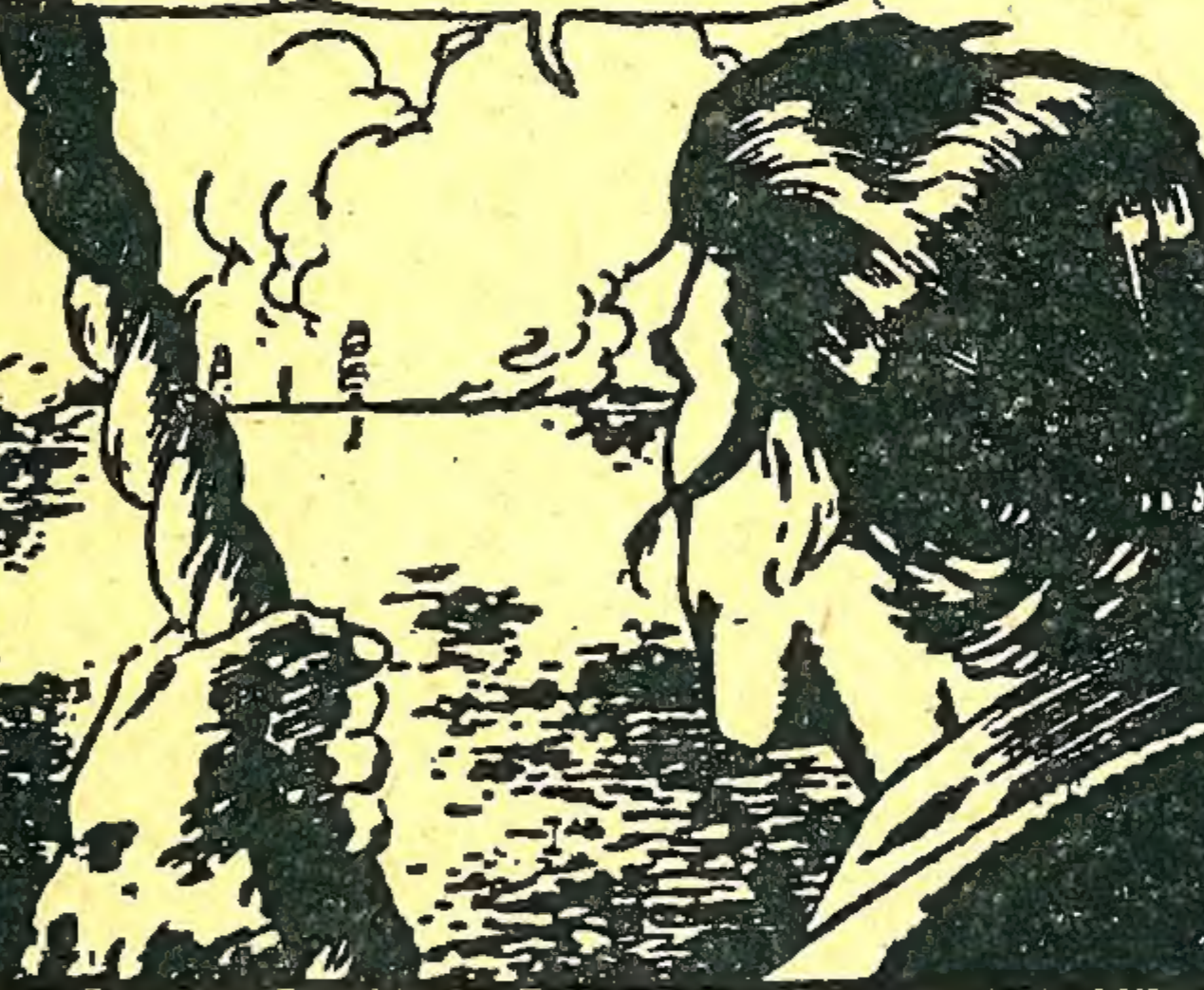
HALBUKİ BİZİM ORA-İÇİMİZ YA GİDECEĞİMİZİ DE BİR KİMSE BİLMİYORDU. HAIN BİRİ HABER VAR VERMİŞ

BÜYÜK DİREĞİN ÜSTÜNDE NÜBETÇİ BEKLİYORDU. BU MINTIKA TEHLİKELİDİR DİKKAT..

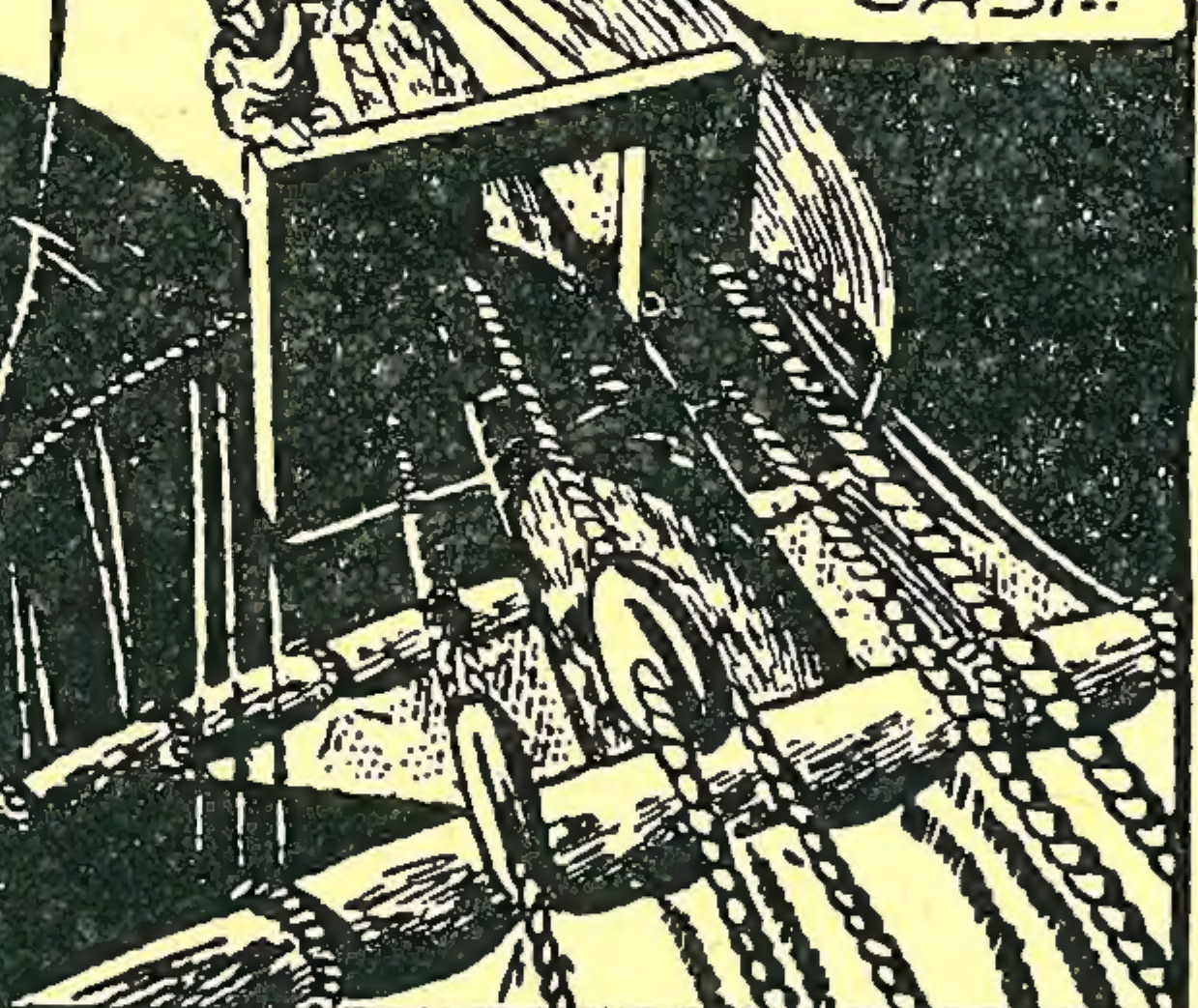
İSTE GÖRÜNDÜLER.. YAKLA-ŞALIM BAKALIM DEVRAN NE GÖSTERECER.

İSPANYOL BANDIRALI GALİBA.. ÜZERİMİZE DOĞ-RU GELİYÖRLER.

SANCAKTA ÜÇ İSPANYOL KADIR-GASI..

PEŞİMİZİ TAKİP ET-MİŞLER

ALTINI ONLARA KAPTIRMAMA-LİYİZ. BOĞUŞ-MALIYIZ.

FIRTINA KAP-TAN ONLARA İYİ BİROYUN OYNAR.

İYİCE YAKLAŞMADAN ATEŞ ETMEYİN. EMİR. LERİME DİK KATEDİN.

BİRAZ DAHA YAKLAŞINCA İSPANYOL BANDIRALI GEMİ-LER ATEŞE BAŞLADILAR.

KORSAN GEMİSİ BU ATEŞ YAĞMURUNA ALDIR. MADAN YOLUNA DEVAM ETTİ.

İKİ İSPANYOL GEMİSİ ARASINA GİRİNCE (DİKKAT! TEŞ...

KORSAN GEMİSİ HİÇ UMULMA-YAN BİR SİRADA TOPLARINI ÇI-KARDI. ATEŞE ATEŞLE NUKA-BELE ETTİ

ARKASI VAR

Kalb Kalbe Karşıdır!

Evet ciddi olarak alay ediyorum! İşte simdi-lik bu da avansı.

Ahl...

Corc!

Rezil herif doğruyu söyle bana. Bu kızcağızı karımın sözü ile rahatsız ediyorsun değil mi?

Evet! Evet!

Derhal bu otele terket ve diğer cenaze lavazımcılarının bir müşteri kazanmasını istemiyorsan buraya bir daha ayak basma.

Oteli değil evi bile memleketi bile terke derim!

Affet beni Flora. Sinirlerime hakim olamadım... Ah Ne korkunc bir sahne Corc! Öyle bir entrika çeviriyorlarki. Violet hakkında yediği cevabı işittin değil mi? Cirkın bir şey... Fakat bunu belki beni sevdiği için yapıyor.

PİRRO MORENO DOLARLARINI DÜŞÜNEREK VİOLETE TELEFON EDER.

Nasıl? inanmadımı? Yumrukladım? Korkunc bir şey? Nasıl? Onunla yalnız mı kaldı? Ah Alçak?

VİOLET ALELA-CELEĞİ-NEREK BİR TAKSİYE ATLAR... METROPOL OTELİNE GELİR...

Corc, Bırak o maymunuda cevap ver bana!..

Sen mi Söyliyeceksin? Hayır! benim sana söyliyeceklerim var. Bu bayan Flora Vinturi ile olan münasebet ne alemde!

Vinturimi? Bu isim de nereden çıktı? Floranın Soyadı Krot Lidir.

VİOLET SON KOZU OYNA MAGA KARAR VERİR. Katolli mi sana öylemi dedi? zavallı Corc. Onun soyadı Vinturi dir ayd! pasaportunu göstereyim.

Flora!.. Doğru mu bu?

Geldiğin iyi oldu Violet! sana söyliyeceklerim var biraz..

119/1

Oh!..

BİNBİR ROMAN

Nasıl? Cıldırıldım sen Flora? Bunasılış? Pasaportunu göster bana. Nerede?

Orada Valizde...

Allah aşkına cevap ver... Senin adın Karolli değil mi?

Hayır

CORC SASKIN BİR HALDE VINTURI İSMİNİ OKUR.

Peki Bana hep Flora Karolli olduğunu söylemiştin! Peki bu yalana ne lazım vardı?

Ah Corc...

Herseyi bilmek istiyorum! Rudinin doğumu bana herseyi unutturmuştu. Söyle kim di o ağlıyarak sarıldığın lokantadaki adam?.. Cenova da?

Babam di.

Baban mı? Hani bana hep yetimliğinden bahsediyordun? Demek beni aldatıyordun? Senden nefret ediyorum artık...

Hayır corc Nefret etme! eğer ben yalan söyledimse bunun sebebi...

Şimdi bir yalan daha uydu. racak dikkat Corc!..